

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

權威之妻

เกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ขอสามีสกุลหลี่

5

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจใจไว้ด้วยกัน

เส้นหยวนไม่เคยเห็นหลิขิวเหยาหลังน้ำตามาก่อน อีกทั้งเขาดูเป็นคนเย็นชาแข็งกร้าว ออกปานั้น ไม่ว่าใครก็ไม่มีปัญญานำเรื่องอย่างหลังน้ำตามาผูกโยงกับเขาได้

ทว่าตอนนี้นางถึงกับมองเห็นหลิขิวเหยากำลังร้องไห้กอดนางเอาไว้แน่น หน้าผากแนบติดกับ หน้าผากนาง น้ำตาไม่ขาดสายหยดลงบนแก้มของนาง คล้ายจะสามารถรู้สึกได้ถึงความร้อนจาก น้ำตาเขา

เส้นหยวนรู้สึกทรมานใจยิ่ง จึงมายืนอยู่ข้างหลิขิวเหยา

ด้วยเหตุนี้ นางจึงได้ยินคำพูดเหล่านั้นของหลิขิวเหยาชัดเจน แต่ละคำล้วนได้ยินชัดกระจ่างหู

นางพลันรู้สึกโมโหยิ่ง

นางรู้ว่าหลิขิวเหยาจะต้องเข้าใจเรื่องของนางและหลิขิวหยวนผิดไปแน่นอน แต่นาง คิดไม่ถึงว่าหลิขิวเหยาจะเข้าใจผิดถึงขั้นนี้ เขาถึงกับพูดว่า 'คนผู้นั้น' ที่นางชอบมาตลอดคือ หลิขิวหยวน ยังพูดอีกว่าจะปล่อยมือให้นางกับหลิขิวหยวนได้อยู่ด้วยกัน

เจ้าตัวบัดขบนี้! เส้นหยวนโมโหจนสิ้นเต็มไปทั้งร่าง

นางอยากตบหน้าหลิขิวเหยาสักขาด จากนั้นก็บอกเขาว่า 'คนผู้นั้นที่ข้าชอบเป็นท่านมาตลอด ต่างหาก!'

มากกว่ารัก

เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหลี่ 5

ฉางโถ้วเอวี่ย เยียน อวี แป

Published originally under the title of 《權威之妻》(Quan Qi Zhi Qi)

Copyright © 長沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2704-2

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินอิน

กระดาษปกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผจญภัยเดียวเรื่อง 'เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหลี่' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ จากวันแรกที่เส้นหยวนได้ย้อนเวลากลับมาสู้รบมือกับอีเหนียงและน้องสาวต่างแม่ ปกป้องน้องชายน้องสาว จนมาถึงวันแต่งงาน เรื่องราวเต็มไปด้วยความเข้มข้นน่าติดตามเลยใช่ไหมคะ

โดยเฉพาะหลี่ชิวเหยา พอเขาเปิดตัวมาที่ไรก็เหมือนมีแสงอร่ากระแทกตาเสมอ ท่านนักอ่านต้องอยากเป็นเส้นหยวนกันแน่ๆ เลยใช่ไหมคะ โฉนจริงโชคดีมีสามีที่ตีรอบด้านขนาดนี้ ซึ่งในเล่มนี้จะได้เห็นความซื่อสัตย์และความซึ้งของหลี่ชิวเหยาเพิ่มขึ้นค่ะ ทั้งที่ไม่รู้ว่า 'คนผู้นั้น' ที่เส้นหยวนมักฝันถึงเป็นใคร แต่เขาก็กลับไม่โทหน้าตำหน้าแดงไปแล้ว เอาแต่หลบหน้าไม่มาถามได้สักคำ

สุดท้ายสามีภรรยาคู่นี้จะปรับความเข้าใจกันได้หรือไม่ สรุปลแล้วคนผู้นั้นในใจเส้นหยวนจะเป็นผู้ใด จะใช่คนที่หลี่ชิวเหยาเข้าใจหรือเปล่า แล้วอวี๋หลางที่เส้นหยวนอยากเจอมาตลอดคือผู้ใดกัน ในเล่มนี้จะมีทุกบทสรุปรออยู่ เชิญไปร่วมติดตามกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เส้นหยวน บุตรสาวคนโตสายตรงสกุลเส้น เคยเป็นคนเอาแต่ใจตัว หยิ่งผยอง ปัจจุบันสงบนิ่ง สุขุม เย็นบั๊กถักร้อยเง่ง
- * หลี่ชิวเหยา พี่ชายต่างแม่ของหลี่ชิวหยวน เป็นขุนนางผู้มีอำนาจ เชี่ยวชาญเรื่องการต่อสู้ รักใคร่รักจริง
- * หลี่ชิวหยวน บุตรชายสายตรงสกุลหลี่ สามิเส้นหยวนในชาติก่อน มีนิสัยสุขุม หลงรักเซี่ยเจินเจิน
- * เซี่ยเจินเจิน บุตรสาวอาจารย์สอนหัตถ์กระบี่ในสำนักการศึกษาหลวง แอบรักหลี่ชิวหยวนมานานแล้ว ชอบอ่านตำรามากกว่า จัดการงานบ้านงานเรือน
- * ช่งอวิ้นชิง ซื่อจ้อของหย่งขางโหว เป็นสหายของเส้นลั่ว รักอิสระ เฉลียวฉลาด
- * หลี่ชูเฟย บุตรสาวคนโตของสกุลหลี่ เป็นพระมารดาของ องค์ชายรอง ทำทุกอย่างได้เพื่อบุตรชายของตน
- * หลี่เป่าผิง น้องสาวของหลี่ชิวหยวน นิสัยเอาแต่ใจ อยากรได้อะไร ต้องได้ ไม่ชอบเส้นหยวน

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

179

ขณะลือวีนเข้ามาในมือได้ถือห่อผ้าที่นางนำมาเมื่อวานด้วย
คิดว่าคงจะเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว

หลังจากเข้ามานางก็คุกเข่าให้เส้นหยวนทันที ก่อนกล่าวว่า
"เป็นบ่าวที่ไร้วิชา มีอาจปรนนิบัติรับใช้นายท่านและสุหยินได้ บ่าว
เต็มใจจะกลับไปปรนนิบัติรับใช้ไท่ไท่เจ้าค่ะ" พูดเหมือนว่าล้วนเป็น
ความผิดของตนเองก็มีปาน

เส้นหยวนรู้สึกผิดอยู่บ้าง จึงเงยหน้ามองลือวีน

เสื่อตัวยากกั้นขอบสีม่วงอ่อนดอกตึงเซียง* คู่กับกระโปรงบุวมสีขา
เส้นผมดำขลับประหนึ่งขนนกกาน้ำ หน้าตาก็งามพิสุทธิ์ เป็นหญิงสาว
ที่รู้ความรู้กาลเทศะนางหนึ่ง

เส้นหยวนคิดแล้วก็สั่งไฉ่เว่ย "เจ้าไปหยิบตัวเงินสองร้อยตำลึงมา"

* ดอกตึงเซียง หมายถึงดอกไลแล็ก

ไฉ่เว่ยรับคำ เดินเข้าห้องนอนของเสิ่นหยวน เปิดตู้ใบเล็กกลางรักฝั่งมุก หยิบตัวเงินหนึ่งร้อยตำลึงสองใบออกมาจากกล่องไม้ใบเล็กใบหนึ่งในตู้ จากนั้นก็ปิดประตูแล้วเดินออกมาอีกครั้ง

เสิ่นหยวนทำท่าบอกให้ไฉ่เว่ยนำตัวเงินมอบให้ลวี่อวี่น

เงินสองร้อยตำลึงมีใช้จำนวนน้อยๆ เลย! เห็นเช่นนี้ลวี่อวี่นก็ตกใจจนสะดุ้ง รีบปฏิเสธ "บ่าวมิกล้ารับ ท่านเก็บกลับไปเถิดเจ้าคะ!"

"เจ้ารับเอาไว้เถอะ!" เสิ่นหยวนกล่าวเสียงอ่อนโยน "ถือเสียว่าเป็นการชดเชยจากข้า"

เสิ่นหยวนและลวี่อวี่นต่างรู้แ่ใจดีว่าเจียงซื่อเป็นคนรักหน้าตา เสิ่นหยวนส่งลวี่อวี่นกลับไปยามนี้ เจียงซื่อมีหรือจะเก็บนางไว้รับใช้ข้างกายต่อให้เห็นแล้วโมโหทุกวัน จะต้องจับลวี่อวี่นแต่งงานออกไปแน่นอน เกรงว่าคงต้องแต่งไปไกลๆ อีกด้วย ดีไม่ดีอาจเป็นในพื้นที่กันดารห่างไกลสักแห่ง

ลวี่อวี่นได้ยินดังนั้นขอบตาก็เรือ่แดงขึ้นมาอย่างกลั่นไม่อยู่

นางรับตัวเงินสองร้อยตำลึงนั้นมาอย่างเจี๊ยบๆ ก่อนพับเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้วพุบลงโขกศีรษะให้เสิ่นหยวนทันที

เงินสองร้อยตำลึงนี้เพียงพอจะทำให้นางไม่ต้องกังวลเรื่องการกินการอยู่ไปทั้งชาติแล้ว บุญคุณในครานี้ของเสิ่นหยวน นางจะจดจำไว้เสมอ

เสิ่นหยวนเรียกไฉ่เว่ยให้ประคองลวี่อวี่นลุกขึ้น ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นจากตั่งหลังฮั่นเพื่อจะเดินไปยังเรือนของเจียงซื่อเช่นกัน

แม้รู้ทั้งรู้ว่าอีกประเดี๋ยวจะต้องคอยมองสีหน้าของเจียงซื่อ ฟังอีกฝ่ายกล่าววาจาอ่อนแคะ แต่นางก็ต้องไปเผชิญหน้า อย่างไรก็ตามก็อาจจะปล่อยให้

ลวี่อวินอยู่ในเรือนจึงหยวนต่อไปได้จริงๆ

คนเราก็เป็นเช่นนี้ ที่ผ่านมาเส้นหยวนไม่รู้สึกอะไรกับหลี่ชิวเหยา เพียงแค่อยากอยู่กับเขาอย่างเคารพและให้เกียรติกันไปชั่วชีวิต หากเขาต้องการรับอนุ นางก็คงจะยังพยายามทำหน้าที่ของภรรยา ช่วยจัดการให้เขาอย่างเต็มที่ เนื่องจากเวลานั้นในใจนางไม่มีเขา

แต่บัดนี้นางมีใจให้หลี่ชิวเหยาแล้ว จะยังทนมองดูสตรีอื่นปรนนิบัติอยู่ข้างกายเขาก็คงได้ยังไงเล่า

ครั้นมาถึงเรือนใหญ่สาวใช้เข้าไปรายงานเสร็จก็เปิดม่านเชิญเส้นหยวนเข้ามานั่งรอในห้องกลาง

ทว่าเจียงซือมิได้ออกมา ผู้ที่ออกมาคือซุนมามา

ซุนมามายอบตัวคารวะเส้นหยวนพลางเอ่ยเรียกว่า "สุฮยินใหญ่" ก่อนเอ่ยว่า "เขานี้ไท่ไท่อาการปวดศีรษะกำเริบ ยามนี้กำลังนอนอยู่ สุฮยินใหญ่มีธุระอะไรก็บอกมาได้ ประเดี๋ยวจะไปแจ้งให้ไท่ไท่ทราบเจ้าค่ะ"

จะอย่างไรเจียงซือก็ถือเป็นแม่สามีของเส้นหยวน เมื่อรู้ว่านางป่วยก็สมควรต้องไปเยี่ยมสักหน่อย

เส้นหยวนจึงลุกขึ้นยืน กล่าวด้วยสีหน้าเป็นห่วง "อะไรนะ! ท่านแม่ไม่สบายหรือ ซุนมามาช่วยนำทางที่ ข้าจะไปดูท่านแม่เสียหน่อย"

ซุนมารีบบอกว่า "ท่านหมอบอกไว้แล้วว่าอาการป่วยของไท่ไท่ต้องให้พักผ่อนเสียๆ อีกรั้งไท่ไท่ก็เพิ่งจะหลับไป ยามนี้ยังไม่เหมาะจะไปเยี่ยมเจ้าค่ะ"

เส้นหยวนเห็นซุนมามาไม่มีท่าทางเช่นนี้ก็รู้ว่าเจียงซือไม่ได้นอนหลับอีกฝ่ายก็แค่ไม่อยากจะพบบางเท่านั้น เกรงว่าเรื่องปวดศีรษะนี้ก็จะใช้หลอกนางเช่นกัน

เมื่อวานเจียงซือยังพูดคุยกับนางอย่างอ่อนโยนอยู่แต่ๆ ใจวันนี้จู่ๆ ก็ไม่อยากจะพบบางเสียแล้วเล่า

เส้นหยวนคิดไม่ออกว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ จึงเลิกคิดเสียเลยแล้วเปลี่ยนมาพูดถึงจุดประสงค์ที่มาเยือนอย่างอ้อมค้อมแทน

ใครจะไปรู้ว่าพอซุนมามาได้ยินก็จะกล่าวอย่างตรงไปตรงมาทันที "บ่าวเข้าใจความหมายของฐุหยินใหญ่ อีกสักครู่พอไท่ไท่ตื่นแล้ว บ่าวจะแจ้งเรื่องนี้ต่อนางเจ้าค่ะ" ครั้นแล้วก็บอกให้ลิวี่อวินกลับไปยังห้องเดิมของนางก่อน

ต่อจากนั้นซุนมามาก็คูกับเส้นหยวนอีกสองสามคำแล้วเอ่ยปากขอตัว บอกว่าต้องเข้าไปเฝ้าไท่ไท่ ทั้งยังเชิญให้เส้นหยวนกลับไปก่อน

เส้นหยวนจึงเอ่ยลา หันหลังเดินออกมาข้างนอกเช่นกัน

ถึงอย่างนั้นเส้นหยวนก็ยังรู้สึกแปลกใจ เมื่อครู่ซุนมามาไม่มีท่าทางประหลาดใจแม้แต่น้อย กลับคล้ายว่ารู้อยู่ก่อนแล้วว่านางจะพาลลิวี่อวินกลับมาส่ง

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนคิดแล้วก็หันไปมองชิงเหอพลางตั้งนางว่า "เจ้าอย่าเพิ่งกลับไป อยู่สืบข่าวมาที่ว่าวันนี้ที่เรือนใหญ่ใช้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่"

ชิงเหอรับคำ

เส้นหยวนถึงค่อยพาไฉ่เว่ยเดินไปยังเรือนจึงหยวนต่อ

จวบจนถึงเวลาเส้นหยวนกินอาหารกลางวัน ซึ่งเหอถึงได้กลับมามองเห็นว่าเส้นหยวนกำลังกินข้าวอยู่ ซึ่งเหอจึงมิได้ก้าวมารายงานทันที เพียงแค่นั่งคอยรับใช้อยู่ข้างๆ

อย่างไรก็เป็นเวลาอาหาร จะมารายงานข่าวได้อย่างไรเล่า แต่เส้นหยวนอยากรู้อย่างยิ่งว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ จึงวางชามและตะเกียบในมือลง ก่อนเอ่ยถามซึ่งเหอ "เจ้าได้ข่าวอะไรมา"

ครานี้ซึ่งเหอถึงได้ก้าวมารายงาน "บ่าวถามอยู่หลายคน เริ่มแรกไม่มีผู้ใดกล้าพูด ดูเหมือนว่าไท่ไท่จะออกปากห้ามไม่ให้ใครพูดเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าออกไป บ่าวหาตัวสาวใช้นางหนึ่งมา แอบมอมขมมัจจั่งได้เมล็ดสนที่ทานให้บ่าวเมื่อวันก่อนให้นางกิน นางถึงได้ยอมปริปากบอกว่าวันนี้ นายท่านไปพบและคุยกับไท่ไท่ พอนายท่านจากไป ไท่ไท่ก็โมโหจนล้มหมอนนอนเสื่อเจ้าค่ะ"

ต่อจากนั้นซึ่งเหอก็เล่าเรื่องที่หลี่ชิวเหยาพูดกับเจียงซือเมื่อเช้านี้ให้เส้นหยวนฟังอย่างคร่าวๆ

เส้นหยวนได้ยินแล้วมูมปากก็โค้งขึ้นมา

นางไม่ชอบเจียงซือเลยจริงๆ ซาติก่อนนางได้รับความลำบากจากฝีมือของเจียงซือมาไม่นาน ซาตินี้ก็ยังติดที่ฐานะแม่สามมีอีก กระนั้นแม้นางจะซังน้ำหน้าเจียงซือเพียงไร แต่ภายนอกก็ยังคงต้องให้ความเคารพอีกฝ่าย

คิดไม่ถึงว่าหลี่ชิวเหยาจะถึงกับพูดเรื่องนี้กับเจียงซือตรงๆ ซ้ำยังเป็นการทำเพื่อนาง...

เส้นหยวนรู้สึกวุ่นใจหวานล้ำยิ่งนัก

นางหันหน้าไปมองแสงอาทิตย์ด้านนอก เพิ่งจะเที่ยงตรง กว่า
หลี่ชิวเหยาจะกลับมาอีกพักใหญ่ ทว่ายามนี้นางเริ่มจะคิดถึงเขาเสียแล้ว

เมื่อก่อนเวลาหลี่ชิวเหยาไปทำงานนางไม่เคยรู้สึกตั้งตารอเขากลับมาเช่นนี้ แต่วันนี้ทั้งวันกลับรู้สึกเวลาผ่านไปช้าเหมือนนานเป็นปี
อยากแต่จะให้หลี่ชิวเหยากลับมาเร็วๆ

หลังจากสั่งให้ซิงเหอและซิงจู่เก็บจานชามออกไปแล้ว เส้นหยวนก็
หยิบสะดึงมาเริ่มปักผ้า ทว่าในใจไม่อาจสงบลงได้ เธอแต่คิดถึงหลี่ชิวเหยา
ใจลอยอยู่เนืองๆ

แม้แต่ใจเว่ยยังพูดขี้มึนๆ อย่างอดไม่ไหว "วันนี้ฮูหยินเป็นอะไรไป
เจ้าคะ หน้าแดงอยู่ตลอดเชียว ข้ายังมีรอยยิ้มอีกด้วย"

เส้นหยวนม้มปาก สองแก้มยิ่งแดงกำมากขึ้น

สุดท้ายนางก็วางสะดึงลงบนโต๊ะเล็กแล้วลุกขึ้นยืน เรียกใจเว่ย
"พวกเราไปเดินเล่นในสวนกัน"

ใจเว่ยรับคำ ก่อนเดินไปเลิกม่านสีเขียวหยกปักลายดอกบนประตู
ฉลุลาย เชิญให้เส้นหยวนเดินออกไป

แม้อากาศจะเย็นเนื่องจากเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ แต่โชคดีที่วันนี้
ท้องฟ้าแจ่มใส จุดที่แดดส่องจึงยังอบอุ่นยิ่ง

มิหนำซ้ำดอกตูมบนต้นอวี่หลันที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์ก็ดูเหมือนจะ
บานแล้ว

ทางด้านหน้าไม้ไผ่ยังมีต้นดอกซาฎุเขาเตี้ยๆ ต้นหนึ่งปลุกอยู่ข้าง
หินก้อนหนึ่ง ใบสีเขียวเข้ม ดอกตูมสีชมพูกำลังผลิบาน

ยามนี้เส้นหยวนอารมณ์ดี ย่อมจะเห็นทุกอย่างดั่งงามไปหมด
เส้นหยวนหยุดฝีเท้าลงข้างดอกซากุเขา มองดูมันด้วยรอยยิ้มพลา
งพูดคุยกับไฉ่เว่ย ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่บ้านเดิมของนาง

เส้นเฉิงจางยังคงว่างงานอยู่ที่บ้านเช่นเดิม

ขณะเส้นหยวนกับหลี่ชิวเหยาไปอวยพรปีใหม่อังสกุลเส้นในวันที่สอง
เดือนหนึ่ง เหยาซื้อได้เปรยกับเส้นหยวนอย่างอ้อมๆ อีกครั้งถึงเรื่อง
ที่อยากให้เส้นเฉิงจางกลับไปเป็นขุนนาง อยากให้เส้นหยวนช่วยพูดกับ
หลี่ชิวเหยาสักหน่อย ทว่าเส้นหยวนมิได้สนใจ

ส่วนตัวเส้นหยวนไม่อยากให้เส้นเฉิงจางกลับไปเป็นขุนนางอีกครั้ง
แต่ไรมาเส้นเฉิงจางก็เป็นคนหูเบา คิดว่าคงไปได้ไม่ไกลในเส้นทาง
ขุนนางแน่

ยิ่งกว่านั้นเมื่อเย็นวานเส้นหยวนยังได้รู้อีกว่าเรื่องที่เส้นเฉิงจาง
กระทำทุจริตเป็นเรื่องจริง จึงยังไม่อยากให้เขากลับไปเป็นขุนนางยิ่งกว่าเดิม
ส่วนเส้นหงนั้นแม้เส้นเฉิงจางจะไม่ได้เป็นขุนนางแล้ว แต่มีพี่เขย
อย่างหลี่ชิวเหยาอยู่ เขาก็ยังสามารถศึกษาในสำนักการศึกษาลง
ต่อไปได้

นิสัยของเส้นเฉิงจางหนึ่งเจ็บช้ำกว่าที่แล้วมาไม่น้อย นางได้พบกับ
ช่งเฉิงจี้สองครั้ง และรู้สึกพอใจอย่างยิ่ง ยามนี้จึงเอาแต่ปักชุดแต่งงาน
อยู่ในบ้าน รอออกเรือนในฤดูใบไม้ร่วงปีนี้อย่างสบายใจ

เส้นเฉียวอายุยังน้อย เส้นหยวนยังคงไม่วางใจจะมอบเรื่องการแต่งงาน
ในวันหน้าของนางให้เหยาซื้อจัดการ จึงมีพื้นที่เส้นหยวนต้องคอยให้
ความสนใจแทน

ส่วนด้านคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส็นั้น ป้าสะใภ้ใหญ่ได้ส่งข่าวดี มาว่าใจหญิงผู้เป็นพี่สะใภ้ได้ตั้งครรภ์แล้ว ทำเอาป้าสะใภ้ใหญ่ดีใจ จนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสทุกวัน

เส็นหยวนกำลังพูดกับไฉ่เว่ยว่าอีกสองวันจะไปเยี่ยมใจหญิงผู้ หันไฉ่เว่ยนั้นก็พลันได้ยินคนเรียกตนเองจากด้านหลัง "พี่สะใภ้"

เส็นหยวนหันกลับไปมองก็เห็นว่าเป็นเชี่ยเจินเจิน

เชี่ยเจินเจินแต่งกายงดงามเรียบร้อย เสื้อผ้าตัวนวลสีขาวบาดาย ดอกกล้วยไม้และใบไผ่ บนศีรษะปักด้วยปิ่นหยกเขียวหนึ่งอันและดอกไม้ ประดับสองดอก อีกทั้งสีหน้านางดูไม่สู้ดี ยามยิ้มก็ดูจืดเจ๋อนยิ่ง

คนทั้งสองคารวะทักทายกันเสร็จ เชี่ยเจินเจินก็กล่าวกับเส็นหยวน ด้วยใบหน้ายิ้ม "พี่สะใภ้ช่างอารมณ์ดีนัก ถึงกับมาชมดอกไม้อยู่ที่นี่"

ระหว่างที่พูดเชี่ยเจินเจินก็พินิจดูเส็นหยวนไปด้วย เห็นอีกฝ่าย สวมเสื้อผ้าตัวนวลสีเหลืองอ่อนลายดอกเหมยกุ๊นขอบขนสัตว์คู่กับกระโปรง ผ้าไหมสีเหลืองนวล ดูทั้งมั่งคั่งทั้งสง่างาม

เส็นหยวนดูหน้าตาสดใสงิ่ง คิดว่าคงจะอารมณ์ดีมาก ทว่าคิดไปแล้ว ก็สมควรเป็นเช่นนั้น มีสามีที่ดีต่อตนเองทั้งที เส็นหยวนจะอารมณ์ไม่ดี ได้อย่างไรเล่า

เชี่ยเจินเจินคิดถึงตรงนี้ก็รู้สึกเศร้าหมองขึ้นมา

เมื่อเย็นวานเชี่ยเจินเจินสลัดขานกายออกไป รวบรวมความกล้า บอกกับหลี่ซิวหยวนว่านางอยากมีลูก ถึงขั้นถอดชุดนอนบนร่างตนออก ต่อหน้าเขา

วาทะที่เจียงซื่อพูดต่อหน้าคนทั้งหลายในคืนสิ้นปีทำร้ายจิตใจ

เสียเงินเงินมากจริงๆ

มีหน้าซำเมื่อวานเจียงซื้อข้อยกกลวีให้หลี่ซิวหยวน และสามีนาง ก็มีได้ปฏิเสธ หากเสียเงินเงินยังไม่มีลูกอีก ผู้ใดจะไปรู้ว่าวันหน้าเจียงซื้อ จะออกอุบายร้ายอะไรออกมาอีก

แต่คิดไม่ถึงว่าเวลานั้นหลี่ซิวหยวนกลับเพียงปรายตามองเสียเงินเงิน ปราดหนึ่งแล้วเก็บสายตากลับไป ก่อนจะพูดอย่างเย็นชาว่า 'สตรีพึงต้องมีความสำรวม เมื่อก่อนเจ้าก็ทำได้ดี ซ้ำไม่ชอบที่เจ้าแสดงกิริยากรูกร่ำ เช่นยามนี้' พูดพลางพลิกตัวนอนหันหลังให้นาง

เสียเงินเงินได้ยีนคำของหลี่ซิวหยวนแล้วก็ทั้งรู้สึกอับอายศอดสูและ ขุ่นเคืองเดือดดาล นางนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน เอาแต่หลังน้ำตาเสียวๆ

ขณะลุกขึ้นจากเตียงยามฟ้าสว่างดวงตาทั้งสองของนางก็บวมเป่ง ต้องใช้ผ้าร่อนประคบเป็นครู่ใหญ่ ทั้งต้องผัดแป้งลงไปถึงได้มองไม่เห็น

ต่อจากนั้นเสียเงินเงินก็ออกไปคารวะเจียงซื้อที่เรือนใหญ่

แต่มีเหตุใดเจียงซื้อถึงดูมีท่าทางไม่พอใจอย่างยิ่ง จึงไม่มีสีหน้าที่ดี ให้เสียเงินเงิน ซ้ำยังเอ่ยวาจาต่อนแคะนางอีกมากมาย นางเองก็ทำได้เพียง อดทน

หลังปรนนิบัติเจียงซื้อกินอาหารเช้าเสร็จ เสียเงินเงินก็ไปจัดการ บรรดาเรื่องของคนในจวนมารายงานต่อ ยามนี้ถึงเพียงจะมีเวลาให้พักหายใจ หายคอบ้าง

ทว่าเสียเงินเงินไม่อยากจะกลับไปเรือนอยู่ซุนนั้ก จึงมาผอนคลายอารมณ์ ในสวน คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญมาเจอเสี้ยนหยวนเข้า

ได้ยีนคำของเสียเงินเงินแล้ว เสี้ยนหยวนก็กล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"เมื่อครู่ยามอยู่ในห้องเห็นวันนี้แดดดี จึงอยากจะออกมาเดินเล่นสักหน่อย"
ก่อนจะถามเขี่ยเงินเงินว่า "เจ้ามาจากที่ใด"

เขี่ยเงินเงินมุ่นคิ้ว มุมปากยกขึ้นยิ้มเยาะตนเอง "ข้าจะมาจากที่ใด
ได้อีกเล่า ถ้ามิใช่ไปปรนนิบัติท่านแม่ที่เรือนใหญ่ ก็ต้องไปจัดการงาน
จุกจิกในจวนที่โถงเล็กด้านหน้าแห่งนั้น"

เสี้ยนหยวนได้ยินเขี่ยเงินเงินพูดแฉด้วยโทสะก็ไม่ได้ตอบทสนทนา
เพียงแค่มิมน้อยๆ

ครั้นแล้วก็ได้ยินเขี่ยเงินเงินพูดอีกว่า "ตอนข้าอยู่ที่เรือนของท่านแม่
ก่อนหน้านั้น ได้ยินสาวใช้สองคนแอบคุยกันว่าตอนกลางวันพีสะใภ้
พาลคือวันกลับไปส่ง ยังพูดด้วยว่าพีใหญ่ไปพบท่านแม่ตอนเช้าด้วย
จุดประสงค์ที่จะส่งลือวันกลับไปเช่นกัน ข้านั้นอีกฉฉาในวาสนาของ
พีสะใภ้โดยแท้"

180

เขี่ยเงินเงินอีกฉาเส้นหยวนจริงๆ เพื่อปกป้องเส้นหยวนแล้ว
หลี่ซิวเหยาถึงกับกล้าโต้เถียงเจียงซื่ออย่างเปิดเผย ในขณะที่หลี่ซิวหยวน
ไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้ออกมาได้ขนาด

หลี่ซิวหยวนกตัญญูต่อเจียงซื่อยิ่ง เจียงซื่อสั่งอะไร ไม่ว่าจะ
เรื่องถูกหรือผิดเขาล้วนจะทำตาม ถึงขั้นยังเรียกร้องให้เขี่ยเงินเงินซื้อฟัง
เจียงซื่อตามไปด้วย บอกว่าเช่นนี้ถึงจะเป็นการกตัญญูทเวที

อันที่จริงเขี่ยเงินเงินอยากจะให้หลี่ซิวหยวนปกป้องนางต่อหน้า
เจียงซื่อสักครั้ง...แต่นางก็รู้ว่านี่เป็นเพียงความเพ้อฝันของตนเองเท่านั้น

เรื่องที่เขี่ยเงินเงินพูดในวันนั้นล้วนต่อบทสนทนาได้ค่อนข้างยาก
ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงยิ้มก่อนเอ่ยว่า "เจ้าก็มีวาสนาเช่นกัน สามารถ
แต่งงานกับคนที่ตนเองชมชอบได้ นับว่าสมหวังแล้ว"

เทศกาลซั้งหยวนเมื่อปีที่แล้วเส้นหยวนได้ยื่นเขี่ยเงินเงินสารภาพรัก

กับหลี่ชิวหยวนเองกับหู

เสียเงินเงินได้ยีนแล้วก็มีสีหน้าอึ้งงั้นไปเล็กน้อย

เวลานั้นนางรักและชื่นชมหลี่ชิวหยวนจริงๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็อยากจะแต่งงานกับเขา แต่หากย้อนเวลากลับไปได้อีกครั้ง นางคิดว่าตนเองคงจะไม่แต่งงานอีกแล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนไม่อยากจะใช้ชีวิตร่วมกับคนที่ปราศจากความอบอุ่น ไม่มีแรงผลักดันให้ฝ่าฟันชีวิตไปได้

ทว่าเสียเงินเงินก็ได้ตอบอะไร เพียงแค่มียัมเยาะตนเอง จากนั้นก็กล่าวกับเสียนหยวนอีกว่า "ช่วงก่อนข่าวว่าง จึงได้ปักภาพทิวทัศน์ออกมา อยากจะนำมาทำเป็นฉากกั้น หากยามนี้พี่สะใภ้ไม่มีธุระก็ไปนั่งที่เรือนข้าเถิด ดูภาพที่ข้าปักสักหน่อยดีหรือไม่"

เสียนหยวนไม่ออกไปจึงปฏิเสธในทันที

แต่ไม่รู้ไฉนวันนี้เสียเงินเงินถึงได้มีท่าทางกระตือรือร้นอย่างที่สุด ปรบเร้าให้เสียนหยวนไปให้ได้ ข้ายังบอกว่าเสียนหยวนแต่งเข้ามาสามเดือนกว่าแล้ว กลับไม่เคยไปเยือนเรือนของนางสักครั้ง วันนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเชิญเสียนหยวนไปนั่งให้ได้

ในช่วงสามเดือนกว่านี้เสียเงินเงินมานั่งที่เรือนจึงหยวนหลายหน ตามมารยาทแล้วเสียนหยวนก็ควรไปนั่งที่เรือนของเสียเงินเงินบ้างจริงๆ

เสียนหยวนจึงมองแสงอาทิตย์เหนือศีรษะ คิดว่าตอนนี้อย่างห่างจากเวลาเลิกงานของขุนนาง หลี่ชิวเหยาและหลี่ชิวหยวนคงไม่กลับมาเร็วปานนี้แน่ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางไปนั่งที่เรือนสุขุณเสียหน่อยก็ไม่เป็นไรหรอก นางจึงตอบรับไป

เรือนอยู่ซุกซ่อนอยู่ไม่ห่างจากสวนนี้สัก เวลาเพียงสองถ้วยชาก็เดินมาถึง ประตูใหญ่ทาสีเขียว กำแพงขาวกระเบื้องดำ ได้ชายคาแขวนโคมแดง ไว้สองดวง หน้าประตูยังปลูกต้นหลิวที่ลำต้นมีขนาดเท่าปากชามไว้ด้วย ต้นหนึ่ง ทว่ายามนี้อากาศยังเย็นอยู่ ใบหลิวจึงยังไม่งอกออกมา มีเพียงกิ่งเกลี้ยงๆ แกว่งไกวเบาๆ ท่ามกลางสายลมเย็น

เส้นหยวนพลันหยุดฝีเท้าลง จู่ๆ ก็ไม่ค่อยกล้าเดินเข้าไป

ชาติปีก่อนนางใช้ชีวิตอยู่ในเรือนอยู่ซุกซ่อนนี้อย่างเงียบเหงาเดียวดาย ถึงห้าปี

เวลาเกือบสองพันวันนั้นนางไม่อยากหวนนึกถึงอีก เดิมทีก็คิดมาตลอดว่าตนเองวางเฉยกับเรื่องราวในชาติก่อนได้มากพอแล้ว แต่ครั้งมานี้ยืนอยู่หน้าประตูเรือนอยู่ซุกซ่อนในยามนี้ นางก็อดจะรู้สึกแสบจุกไม่ได้

ที่แท้มิใช่ข้าวางเฉยได้ ก็แค่ไม่กล้าหวนนึกถึงเท่านั้นเอง

เสียเงินเงินเห็นเส้นหยวนหยุดเดินก็หันหน้ามาเรียกนาง "พี่สะใภ้ เชิญเข้ามา"

เรื่องที่ตกปากรับคำไปแล้ว ยามนี้จะกลับคำได้อย่างไร อีกทั้งเส้นหยวนก็รู้สึกว่่าเรื่องในชาติก่อนได้ผ่านไปแล้ว นางในตอนนี้มีชีวิตที่ดียิ่ง จะปล่อยให้เรื่องในชาติก่อนมารบกวนใจตนเองได้อย่างไรกัน สักวันก็ต้องเผชิญหน้า

ด้วยเหตุนี้นางจึงยอมให้เสียเงินเงิน ก่อนก้าวเท้าเดินเข้าประตูเรือน

เส้นหยวนจำได้ว่าขณะนางอาศัยอยู่ในเรือนอยู่ซุกซ่อนเมื่อชาติก่อน ไม่มีป้ามารับใช้มาเก็บกวาดทำความสะอาด พอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะมีป้าไม้ร่วง อยู่เต็มลานเรือนและชั้นบันได มองไปทางใดก็เห็นแต่ความทรุดโทรม

ทว่าเมื่อเดินเข้ามายามนี้กลับเห็นไฟเขียวพลุกพล่านอยู่ข้างกำแพง
ต้นทับทิมที่ข้างทางเดินศิลาเขียว และต้นกล้วยที่ข้างภูเขาจำลองซึ่ง
ล้วนแต่เจริญงอกงามดี ในลานเรือนทุกซอกทุกมุมเก็บกวาดเรียบร้อยยิ่ง
ด้านขวามือยังมีชุ้มจื่อเถิง* เพิ่มมาชุ้มหนึ่ง ข้างใต้มีโต๊ะและเก้าอี้ศิลา
วางไว้ด้วย คิดว่าคงเป็นเสียเงินเงินให้คนมาทำ

เส้นหยวนมองดูสิ่งเหล่านี้แล้วก็พลันรู้สึกโล่งใจ หายติดค้างในใจ
ทันใด

ถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนกับชาติก่อนแล้ว...

ในชาตินี้นางเป็นภรรยาของหลี่ซิวเหยา ย่อมไม่มีทางเกิดเรื่องอย่าง
ในชาติก่อนอีก ครั้นนี้ไม่ว่าเรือนสุขุมก็ดีหรือหลี่ซิวหยวนก็ช่าง ทุกอย่าง
ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับนางแล้ว

เส้นหยวนเดินตามเสียเงินเงินเข้าตัวเรือนไปด้วยกัน

ตอนนี้เสียเงินเงินกับหลี่ซิวหยวนอาศัยอยู่ที่นี้ ความชอบของ
พวกเขาต่างจากเส้นหยวน ของประดับตกแต่งในเรือนย่อมต่างจาก
ชาติก่อนของนาง

ชาติก่อนเส้นหยวนชอบสิ่งของที่ดูหรูหรา ดังนั้นในเรือนจึงถูกนาง
ตกแต่งจนดูหรูหราโอ้อ่า แต่เห็นได้ชัดว่าเสียเงินเงินชอบสิ่งของที่แฝง
ความลุ่มลึก ในเรือนตอนนี้จึงตกแต่งได้งามสง่ายิ่ง

เส้นหยวนพินิจดูภายในห้องเพียงสองอึดใจ จากนั้นก็หันไปดูภาพที่
เสียเงินเงินปัก

เสียเงินเงินปักภาพของกั๋วซี** ด้านบนมีภูเขาที่อยู่ห่างไกล มีต้นสน

* จื่อเถิง หมายถึงต้นวิสทีเรีย (Wisteria)

** กั๋วซี คือจิตรกรชื่อดังในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ

โบราณ มีดอกกล้วยไม้ มงออกได้ว่าอีกฝ่ายสิ้นเปลืองเวลาและกำลังไปมากเพียงใด

เชี่ยเจินเจินกำลังพูดกับเส้นหยวนว่า "...ภาพนี้ข้าเริ่มปักตั้งแต่ยังอยู่ที่บ้านเดิม แต่ยังไม่เสร็จ จึงนำติดตัวมาด้วย ครึ่งปีกว่ามานี้ ข้าถูกงานจุกจิกสารพัดอย่างรุมเร้ามาตลอด แทบจะไม่มีเวลาว่างมาปักต่อ ไม่ง่ายเลยกว่าจะปักเสร็จเมื่อสองวันก่อน ข้าได้ยินว่ามีมือปักผ้าของพี่สะใภ้ นั่นดียิ่ง จึงอยากขอให้ท่านมาช่วยดูสักหน่อย"

เส้นหยวนเห็นภาพที่ปักออกมานี้มีสีสันเข้ากันจนดูงดงามเรียบร้อย ผิเข้มก็ละเอียดประณีต จึงเอ่ยชื่นชมจากใจจริง "ภาพนี้ของเจ้าปักได้ดียิ่งนัก จนข้าไม่รู้ว่าควรชมอย่างไรแล้ว" ก่อนจะยิ้มพลางกล่าวกับเชี่ยเจินเจินอีกว่า "คิดว่าน้องรองจะต้องชอบภาพที่เจ้าปักแน่นอน"

ในอดีตตอนที่เส้นหยวนยังชอบหลี่ชิวหยวนอยู่ได้เคยสืบความชมชอบของเขา จึงรู้ว่าเขาชอบภาพวาดของกัวซี เชี่ยเจินเจินปักภาพนี้ออกมาคิดว่่าก็คงเพื่อเอาใจหลี่ชิวหยวน

รอยยิ้มบนหน้าเชี่ยเจินเจินแข็งค้างไปเล็กน้อย

เดิมทีนางมิใช่คนชอบงานเย็บปัก ตอนแรกที่ปักภาพของกัวซีนี้เป็นเพราะอยากเอาใจหลี่ชิวหยวนจริงๆ นางยังจำได้ว่าขณะที่นางเริ่มปักมันทั้งหัวใจมีแต่ความหวานล้ำ คิดอยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อปักเสร็จแล้วมอบให้หลี่ชิวหยวน ไม่รู้บนหน้าเขาจะมีความประหลาดใจเพียงใด

ทว่าหลังจากเชี่ยเจินเจินแต่งเข้ามาหลี่ชิวหยวนก็เห็นนางปักภาพนี้เป็นประจำ แต่บนหน้าเขากลับไม่มีความประหลาดใจหรือดีใจแม้แต่น้อย คล้ายไม่ว่ากับผู้ใด ทั้งตัวนางหรือแม้กระทั่งเจียงซื่อ หลี่ชิวหยวน

ล้วนมีแต่สีหน้าเฉยชามอบให้ ไม่เคยมีเวลาที่เสียกริยามาก่อน คิดว่า
เขาคงเป็นคนที่มินิสัยเช่นนั้นกระมัง

เพียงแต่เสียเงินเงินพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

คืนเทศกาลซังหยวนเมื่อปีก่อนนั้นนางมองเห็นสีหน้าไม่พอใจ
ของหลี่ชิวหยวนยามเผชิญหน้ากับเส้นหยวนด้วยตาตนเอง มีหน้าซำ
ย้งได้ยินเขาเรียกชื่อของเส้นหยวนอย่างโมโหเองกับหูด้วย

ต่อมานางเอย่ถึงเส้นหยวนต่อหน้าหลี่ชิวหยวนอีกหลายครั้ง เขาก็
ดูมีท่าทางรำคาญอย่างที่สุด

เหมือนว่าหลี่ชิวหยวนจะปฏิบัติต่อเส้นหยวนต่างออกไปบ้าง...

ระหว่างคนทั้งสองจะเป็นอย่างไรที่เส้นหยวนบอกเท่านั้นหรือ เคยบังเอิญ
พบหน้ากัน หลี่ชิวหยวนเหมือนจะเข้าใจนางผิด ฉะนั้นเวลาตนเอย่ถึงนาง
ต่อหน้าเขา หลี่ชิวหยวนถึงได้โมโหขุ่นเคืองยิ่ง?

เป็นความเข้าใจผิดเช่นไรกันแน่ถึงทำให้ยามหลี่ชิวหยวนได้ยินชื่อ
เส้นหยวนแล้วจะมีอาการตอบสนองต่างไปจากปกติ

ในใจเสียเงินเงินอดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้ นางมองเห็นหยวน เห็น
อีกฝ่ายยังคงเฟงพินิจภาพที่นางปักอยู่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ด้วยเหตุนี้เสียเงินเงินใคร่ครวญดูอีกทีก็มองว่าตนเองคิดมากไปแล้ว
ยามนี้เส้นหยวนดูมีสัมพันธ์กับหลี่ชิวเหยาดียิ่งยวด ระหว่างนางกับ
หลี่ชิวหยวนจะไปมีเรื่องอะไรได้อีกเล่า มีหน้าซำระยะนี้เวลาหลี่ชิวหยวน
มองเห็นเส้นหยวนก็ล้วนมีท่าทีเย็นชาอย่างที่สุด

เสียเงินเงินจึงเอย่ปากคุยกับเส้นหยวนขึ้นมาอีกครั้ง เชิญอีกฝ่าย
ไปนั่งบนตั่งหลังฮั่นในห้องกลาง ทางหนึ่งเรียกให้สาวใช้ยกชาและ

กล่องขนมมา อีกทางก็ปรึกษากับเส้นหยวนว่าหากใช้ภาพนี้มาทำเป็นฉากกัน โครงฉากควรใช้ไม้ไผ่มาทำ รวมถึงเรื่องจำพวกว่าบนตัวโครงต้องสลักลายหรือไม่ ถ้าสลักจะสลักลายอะไร

ระหว่างที่พวกนางกำลังคุยกันก็พลันได้ยินเสียงแมวร้องขึ้นมา จากนั้นก็มองเห็นลูกแมวตัวหนึ่งกระโดดเข้ามาจากนอกห้อง เป็นแมวสีขาวยิ้ม มีเพียงปลายหูขวาที่เป็นสีดำ ยังดูเล็กอยู่มาก มือข้างเดียวก็สามารถอุ้มขึ้นมาได้

เส้นหยวนมองเห็นแมวตัวนี้ก็มีอาการอึ้งงันอยู่บ้าง

ชาติก่อนนางเก็บลูกแมวยังไม่หยานมตัวหนึ่งได้จากเรือนด้านหลังของเรือนอยู่ซุน มันมีสีขาวยิ้มทั้งตัว และมีเพียงปลายหูขวาที่มีสีดำ เช่นนี้ ต่อมานางก็เลี้ยงแมวตัวนั้นไว้ตลอด เวลาเบื่อ ก็จะไปคุยกับมัน หลังจากทีนางถูกพิษจนสองตามืดบอด ในใจก็ยังคงพะวงว่าแมวตัวนั้นจะหิวโหยหรือไม่

คิดไม่ถึงว่าชาตินี้จะยังได้เห็นลูกแมวตัวนี้อีก

มีสาวใช้อุ้มลูกแมวตัวนั้นขึ้นมา เชียเจินเจินรับมาประคองไว้ในมือ ก่อนกล่าวยิ้มๆ กับเส้นหยวน "ข้าเก็บได้จากเรือนด้านหลังเมื่อสองวันก่อน เวลานั้นเจ้านีดูน่าสงสารยิ่ง ข้าจึงสั่งให้คนเลี้ยงดูมันอย่างดี แต่มันกลับเป็นเจ้าแมวที่เรื่องมาก ทุกวันนอกจากนมวัวก็ไม่ยอมกินยอมดื่มอย่างอื่น"

เชียเจินเจินยิ้มขึ้นมาอีก "จะว่าไปเจ้านี้ก็ได้อาศัยบุญพีสะใภ้ ใภ้มันยังเล็ก ไม่อาจกินของอย่างอื่นได้ ทำเอาข้าร้อนใจจนไม่รู้จะทำอย่างไรดี ต่อมาได้ยินว่าในโรงม้ามมีแมวอยู่ตัวหนึ่ง เป็นวัวที่พีใหญ่ซื้อมาไว้ให้พีสะใภ้ได้ดื่มมนมอุ่นๆ โดยเฉพาะ ข้าจึงให้สาวใช้นำเงินไปให้คนที่

มีหน้าที่เลี้ยงวัว เพื่อให้เขาเจียคนมวัวมาให้เช้าทุกวัน ต้องขอขอบคุณนมวัวเหล่านี้ มีเขื่อนั้นเกรงว่าเจ้านี้คงไม่รอดแล้ว"

เชี่ยเงินเงินพูดพลางก้มหน้าลง ใช้นิ้วสะกิดจมูกของลูกแมวน้อยเบาๆ "ไกวไกว รีบขอขอบคุณสุหยินใหญ่เร็วเข้า"

คิดว่า 'ไกวไกว' คงจะเป็นชื่อที่เชี่ยเงินเงินตั้งให้ลูกแมวตัวนี้ ส่วนชื่อที่ชาติก่อนเส้นหยวนตั้งให้มันคือ 'เสี้ยวเหมาฉิว'

เส้นหยวนจึงพูดยิ้มๆ กับเชี่ยเงินเงิน "แค้นมัววันนิดเดียวเท่านั้น มีค่าอะไรกัน วันหน้าหากเจ้าต้องการก็ไปเอามาได้เลย มากเท่าไรก็ได้" ก่อนจะมองลูกแมวน้อยในมืออีกฝ่ายพลางกล่าวอีกว่า "มันดูน่ารักมากจริงๆ ให้ซ้าอุ้มหน่อยได้หรือไม่"

เชี่ยเงินเงินยิ้มพลางยื่นลูกแมวน้อยมาให้

เส้นหยวนยื่นมือไปรับมาประคองไว้ในมือแล้วมองดูมัน

ลูกแมวน้อยตากลมดึก ลูกตาเป็นสีดำ เสียงร้องฟังดูโตไม่เต็มวัย เส้นหยวนมองแล้วก็อดจะยกมือเกาคางมันเบาๆ ไม่ได้

ลูกแมวน้อยหรือที่ตกลงด้วยความสบายทันที ทั้งยังส่งเสียงร้องออกมาสองสามครั้ง

เห็นดังนั้นเชี่ยเงินเงินก็กล่าวยิ้มๆ "ดูท่าไกวไกวจะชอบให้พี่สะใภ้เกาคางมันยิ่ง"

เส้นหยวนยิ้มโดยไม่พูดอะไร

ชาติก่อนนางก็ชอบอุ้มเสี้ยวเหมาฉิวไว้ในอ้อมแขนแล้วเกาคางมันเบาๆ เช่นนี้ เสี้ยวเหมาฉิวใช้ชีวิตผ่านวันเวลาอันเรียบง่ายด้วยความเป็นเพื่อนนางเกือบสองพันวัน ในใจนางย่อมให้ความสำคัญกับมันมาก

เส้นหยวนพลันอยากเอ่ยปากขอเสี้ยวเหมาฉิวกลับไปเลี้ยงกับ
เซี่ยเจินเจิน แต่ครั้นคิดดูอีกที อีกฝ่ายดูท่าทางชอบเสี้ยวเหมาฉิวอย่างมาก
นางจะแย่งของรักของผู้อื่นได้อย่างไรเล่า

มีหน้าซ้ำทุกสิ่งทุกอย่างล้วนต้องดูที่วาสนา จะอย่างไรชาตินี้ก็เป็น
เซี่ยเจินเจินเก็บเสี้ยวเหมาฉิวได้ก่อน...

เรื่องที่พลาดไปแล้วก็ทำได้เพียงปล่อยให้มันเป็นไป

เส้นหยวนจึงล้มเลิกความคิดที่จะขอเสี้ยวเหมาฉิวมาจากเซี่ยเจินเจิน
นางคิดว่าเซี่ยเจินเจินดูจะชอบเสี้ยวเหมาฉิวออกปานนี้ จะต้องดีต่อมันมาก
แน่นอน ส่วนเรื่องนมวัวนางจะบอกคนที่มึนหน้าทีเลี้ยงวัวเองว่าต่อไปทุกวัน
ให้เขาส่งนมมาให้เซี่ยเจินเจินมากขึ้นหน่อย

เส้นหยวนคุยกับเซี่ยเจินเจินต่อโดยที่กอดเสี้ยวเหมาฉิวไว้ในอ้อมแขน
อยู่ตลอด เรื่องที่คุยคือบรรดาเรื่องสนุกตอนที่นางเคยเลี้ยงสัตว์เล็กๆ
ยามเป็นเด็ก

เซี่ยเจินเจินเองก็บอกกับเส้นหยวนว่าตอนยังเด็กเคยเลี้ยงกระต่าย
ตัวหนึ่ง ทว่าต่อมากกระต่ายได้ตายลง ทำให้นางเสียใจอย่างมาก คนทั้งสอง
คุยกันได้ถูกคองยิ่ง

เวลานี้เองก็เห็นสาวใช้นางหนึ่งเปิดม่านเดินเข้ามายอบตัวคารวะ
เซี่ยเจินเจิน ก่อนกล่าวว่า "ฮูหยิน หลีมีมามาบอกว่าขนมที่ท่านบอกนาง
เมื่อวานเย็นมีขึ้นตอนหนึ่งที่นางลืมไป มิทราบว่าจะควรทำอย่างไร ในเตา
ตอนนี้ยังมีไฟอยู่ นางจึงให้บ่าวมาถามท่านเจ้าคะ"

หลีมีมาเป็นบ่าวหญิงผู้ดูแลการปรุงอาหารในครัวเล็กของเรือนฮูยี่ซุน
เมื่อเย็นวานจู่ๆ เซี่ยเจินเจินก็นึกอยากกินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาล

ดอกกุ่ม จึงเรียกหลิ้มมามาให้นางมาทำในวันนี้

หากแต่หลิ้มมาทำไม่เป็น เชี้ยเงินเงินจึงได้อธิบายให้นางฟังอย่างละเอียดว่าต้องทำอะไร คิดไม่ถึงว่านางยังลืมนเสียได้

เชี้ยเงินเงินอธิบายวิธีการทำให้สาวใช้ฟังอย่างละเอียดอีกรอบ

แต่เพราะสาวใช้อายุยังน้อยจึงจำได้ไม่หมด และเชี้ยเงินเงินเองก็รู้สึกว้าให้หลิ้มมาทำขนมนี้ครั้งแรกเกรงว่าคงจะทำออกมาไม่ได้ ตนเองจำต้องไปทำให้ดูสักหน่อย

ด้วยเหตุนี้เชี้ยเงินเงินจึงกล่าวกับเส้นหยวน "พี่สะใภ้ ข้าจะไปที่ครัวเล็กเสียหน่อย ไม่นานก็กลับมา ท่านรอข้าก่อน ประเดี๋ยวข้าจะเชิญให้ท่านลองกินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุ่ม"

เส้นหยวนหันหน้าไปมองแสงอาทิตย์ที่ด้านนอก คิดว่ายังห่างจากเวลาเลิกงานของขุนนางอยู่บ้าง กลับไปที่ว่างงาน อีกทั้งนางเพิ่งได้พบเสี่ยวเหมาฉิว ไม่อยากจะจากไปทันทีเช่นกัน จึงตบปากรับคำไป

เชี้ยเงินเงินจึงลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

ส่วนเส้นหยวนก็อดเสี่ยวเหมาฉิวไว้ในอ้อมแขน ยกมือเกาคางมันต่อทางหนึ่งก็พูดกับมันเบาๆ ประหนึ่งว่าย้อนกลับไปในช่วงที่พี่พาทอาศัยกันเมื่อชาติก่อนก็มีปาน

ขณะกำลังพูดเส้นหยวนพลันรู้สึกว้าในห้องสว่างขึ้นกะทันหัน มีคนเปิดม่านออก แสงที่ด้านนอกลอดเข้ามา

เส้นหยวนนึกว่าเป็นเชี้ยเงินเงินกลับมาแล้ว จึงเงยหน้ายิ้มพลางเอ่ยว่า "กลับมาแล้วหรือ"

แต่ครั้นเส้นหยวนมองเห็นใบหน้าของคนที่ยืนอยู่ตรงประตูชัดเจน

รอยยิ้มบนหน้านางก็แข็งค้างไปทันใด

เป็นเซี่ยเงินเงินกลับมาเสียที่ใดกัน เป็นหลี่ชิวหยวนต่างหาก!

เพียงแต่ยามนี้ยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน ไฉนเขาถึงได้กลับมาก่อนแล้ว

181

ผีเท้าของหลี่ซิวหยวนชะงักค้าง

เขาคิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นเส้นหยวนที่นี้ อีกทั้งนางยังยิ้มพลาง
พูดกับเขาด้วยว่า 'กลับมาแล้วหรือ'

เหมือนกับเป็นภรรยาที่รอสามีกกลับมาโดยตลอด จากนั้นพอรู้ว่า
สามีกกลับมาในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นมายิ้มให้สามีกด้วยความดีใจ...

ในใจหลี่ซิวหยวนพลันมีความรู้สึกแปลกๆ ประการหนึ่ง คล้ายว่า
เดิมทีเส้นหยวนก็ควรอยู่ในเรือนฮู่ซุนนี่ รอเขาเลิกงานกลับมาทุกวัน

สายตาเขาพินิจมองเส้นหยวน เสื้อผ้าตัววนสีเหลืองอ่อนลาย
ดอกเหมยกุ่มขอบขนสัตว์กับกระโปรงผ้าไหมสีเหลืองนวล นางนั่งอย่าง
สงบอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย ดูงดงามยิ่ง

ในห้วงความคิดหลี่ซิวหยวนพลันปรากฏกลอนวรรคหนึ่งขึ้นมา...
คนงามดั่งบุปผาอยู่เบื้องนภาในม่านเมฆ คล้ายว่าอยู่สูงลิบมิอาจแตะต้อง

เขาอดจะตกตะลึงไม่ได้

เวลานี้เส้นหยวนวางลูกแมวน้อยในอ้อมแขนลงบนตั่งหลังอันอย่างเบา มือแล้ว

เพื่อเลี่ยงไม่ให้หลี่ชิวเหยาต้องคิดมาก เวลานางอยู่ต่อหน้าหลี่ชิวเหยา จะพูดคุยกับหลี่ชิวเหยาอย่างห่างเหินมีพิธีรีตองเหมือนอย่างที่นางปฏิบัติต่อผู้อื่น แต่ยามเผชิญหน้าหลี่ชิวเหยาตามลำพังเช่นนี้ นางยังคงไม่ยกสนทนากับเขา

เรื่องบางเรื่องถึงนางจะพยายามเมินเฉย สามารถไม่คิดเล็กคิดน้อยได้ แต่ก็ยังไม่อาจทำเฉยได้อยู่ดี

เส้นหยวนอยากจะทำออกไปจากที่นี้ในทันที ทว่านางเพิ่งจะลุกขึ้นยืน ก็ได้ยินเสียงเย็นชาของหลี่ชิวเหยาเอ่ยถามนางว่า "ไหนเจ้าถึงมาอยู่ที่นี้ได้"

เส้นหยวนรู้สึกอยากหัวเราะอยู่บ้าง หรือหลี่ชิวเหยาจะคิดว่านางจงใจตรงมาเข้าชี้เขาถึงในเรือนฮู่ซุน?

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงตอบว่า "เมื่อครูน้องสะใภ้บังเอิญพบข้าในสวน จึงเรียกให้เข้ามาดูภาพที่นางปัก" ก่อนจะเอ่ยถามหลี่ชิวเหยาด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้มอ่อนๆ "ไฉนวันนี้น้องรองจึงเลิกงานเร็วปานนี้เล่า"

หลังเส้นหยวนแต่งเข้ามาตอนพบหลี่ชิวเหยาก็ไม่เคยเรียกว่า 'น้องรอง' มาก่อน ยามนี้ถือเป็นครั้งแรก และยังเพื่อให้เขากระฉ่างแจ่มในความสัมพันธ์ตอนนี้ของทั้งสองด้วย

นางเป็นพี่สะใภ้ของเขา มิหนำซ้ำในใจนางก็ไม่ได้รู้สึกใดๆ กับเขาแล้วจริงๆ

หลี่ชิวเหยาได้ยินแล้วก็เสียบไปไม่เอ่ยปาก ทว่าสายตาที่มอง

เส้นหยวนกลับเข้มขึ้น

เส้นหยวนกลับไม่ยอมไปสนใจว่าหลี่ชิวหยวนจะรู้สึกเช่นไร เพียงยิ้มพลางพูดว่า "ข้ายังมีธุระ ขอตัวไปก่อน รมภวนน้องรองบอกน้องสะใภ้ด้วย" พูดพลางก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า

หลี่ชิวหยวนยังยืนอยู่ตรงประตู แม้เขาจะมีรูปร่างผอม แต่เขาก็เป็นบุรุษ อย่างไรก็ตามก็สูงใหญ่กว่าเส้นหยวน เขาขวางประตูไม่ยอมเปิดทางเส้นหยวนก็หมดหนทางจะเดินออกไปได้

เส้นหยวนจึงหยุดฝีเท้าลง เยกหน้ามองหลี่ชิวหยวนด้วยสายตาที่สงบนิ่งยิ่ง

นางพูดกับเขาชัดเจนเพียงนี้แล้ว เขากลับยืนอยู่ตรงนั้นไม่ยอมหลบอีกหรือ หมายความว่าอย่างไรกัน หรือยังคิดว่านางตั้งใจมาพิวพันเขาก็เลยอยากจะทำปากต่อว่าให้หนัก?

หลี่ชิวหยวนสบตากับเส้นหยวน ริมฝีปากมึนน้อยๆ สายตาเป็นประกาย สุดท้ายก็ขยับตัวหลบไปด้านข้าง

เห็นดังนั้นใจเว่ยที่ยืนเป็นกังวลอยู่ด้านหลังเส้นหยวนมาตลอดถึงคลายใจลงในที่สุด รีบก้าวไปเปิดม่านประตูแล้วเชิญให้เส้นหยวนเดินออกไป

ขณะเส้นหยวนเดินผ่านไป หลี่ชิวหยวนก็ได้กลิ่นดอกมะลิหอมละมุนสดชื่น

แปลก เมื่อก่อนนางมิใช่ชอบกลิ่นกุหลาบหรือไร

นางมีรูปโฉมงามจรัสปานนั้น นิสัยก็หยิ่งผยองยิ่ง เหมาะกับดอกกุหลาบที่จัดจ้านหอมหวานมากกว่าดอกมะลิที่งามเรียบนัย

หลังชีวิตหยวนมองเส้นหยวนที่เดินออกไปถึงลานเรือนแล้ว เงาหลังดู
ออร์รบบอบบาง

ทันใดนั้นก็พลันมองเห็นเชี่ยเจินเงินเดินออกมาจากในครัวเล็ก
ด้านข้าง พอนางมองเห็นเส้นหยวนก็ก้าวไปหาทันที

ทางด้านนั้นเชี่ยเจินเงินเพิ่งจะทำขนมแป้งกระจั๊บผสมน้ำตาล
ดอกกุ้ยเสีจ ดูหลี่มามาได้มันลงในลังถึงแล้วถึงได้เดินออกมา แต่
คิดไม่ถึงว่าพอก้าวพ้นประตูครัวเล็กมากลับเห็นเส้นหยวนอยู่ในลานเรือน
ซ้ายังมีท่าทางเหมือนกำลังจะกลับ

เชี่ยเจินเงินจึงรีบก้าวไปตาม "พี่สะใภ้ นี่ท่านจะกลับแล้วหรือ
รออีกสักครู่เถิด ขนมแป้งกระจั๊บผสมน้ำตาลดอกกุ้ยเสีจลงลังถึงแล้ว
ประเดี๋ยวเดียวก็ได้ที่ ท่านอยู่ชิมก่อนค่อยไป"

เส้นหยวนมองเห็นเชี่ยเจินเงินก็หยุดฝีเท้าลง

เชี่ยเจินเงินผู้นั้นนับว่านิสัยดียิ่ง เส้นหยวนเองก็ไม่อยากปฏิเสธน้ำใจ
ของอีกฝ่าย เพียงแต่...

เส้นหยวนหันหน้ากลับไปมองก็เห็นหลังชีวิตหยวน ไม่รู้อีกฝ่ายมายืนอยู่
บนบันไดศิลาเขียวตั้งแต่เมื่อไร เขากำลังมองนางด้วยสายตาคมครึม
ไม่รู้ว่าในใจคิดสิ่งใดกันแน่

ไม่รู้เหตุใดเส้นหยวนถึงได้รู้สึกว่หลังชีวิตหยวนที่เป็นเช่นนี้ซ้า
แปลกประหลาดยิ่ง

ท่าที่ที่หลังชีวิตหยวนมีต่อนางในยามนี้ นางบอกไม่ถูกว่าเป็นท่าที่
แบบใดกัน

หากบอกว่ายังระอานางเหมือนที่ผ่านมา เช่นนั้นพอเขาเห็นนาง ก็ควรจะเดินหนีไปทันทีมิใช่หรือ แต่ไฉนยามนี้สายตาของเขากลับมองนางโดยตลอด

หากบอกว่าเป็นความเคารพนางในฐานะพี่สะใภ้ แต่น้ำเสียงที่เขาใช้พูดกับนางก็ฟังดูเย็นชายิ่ง

เส้นหยวนคิดแล้วก็รู้สึกว่าการที่ชีวหยวนคงรับเรื่องที่น่ากลายเป็นพี่สะใภ้ของเขาไม่ได้กระมัง!

จะอย่างไรในใจเขาเมื่อก่อนนางก็ตามพัวพันเขาถึงเพียงนั้น ทำให้เขาอดทนระอานางใจอย่างที่สุด จู่ๆ วันหนึ่งนางกลับแต่งงานกับพี่ใหญ่ของเขา ข้าเขายังต้องเรียกนางว่าพี่สะใภ้...

คิดถึงตรงนี้เส้นหยวนก็หายข้องใจแล้ว

ด้วยเหตุนี้นางจึงยอมให้เชี่ยเจินเงินพลาถกล่าว "เมื่อครู่ข้าเห็นน้องรองเลิงานกลับมาแล้ว ก็คิดว่าพี่ใหญ่ของเจ้าใช่จะกลับมาแล้วเช่นกันหรือไม่ จึงได้รีบจะกลับไปต้อนรับเขา"

เวลานี้เองเชี่ยเจินเงินจึงเพิ่งมองเห็นหลี่ชีวหยวนที่ยืนอยู่บนบันได นางนึกประหลาดใจเช่นกันว่าไฉนวันนี้เขาถึงเลิงานกลับมาเร็วเพียงนี้ จากนั้นก็มองเห็นเขามีสีหน้าเย็นชา กำลังหันหน้ามองกระถางต้นสนที่วางอยู่หน้าระเบียงอยู่ คล้ายว่าไม่ได้ให้ความสนใจทางพวกนางโดยสิ้นเชิง

เชี่ยเจินเงินโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก หลี่ชีวหยวนไม่ให้ความสนใจเส้นหยวนเช่นนี้อย่างไรก็เป็นเรื่องดี เพราะนางรู้สึกอยู่เสมอว่าหลี่ชีวหยวนปฏิบัติต่อเส้นหยวนค่อนข้างต่างไปจากผู้อื่น

เชี่ยเจินเงินหันหน้ามามองเส้นหยวน ก่อนเอ่ยกระเซ้าว่า "พี่สะใภ้"

อดใจรอพบพี่ใหญ่ไม่ไหวถึงเพียงนี้ พวกท่านรักใคร่กันดีโดยแท้"

คำพูดของเซี่ยเจินเจิน หลี่ชิวหยวนก็ได้ยินเช่นกัน คิ้วยาวทั้งสองของเขาขมวดมุ่น ทว่าสีหน้ายังคงเย็นชามิเปลี่ยนแปลง

เส้นหยวนเองก็ยิ้มน้อยๆ โดยไม่ตอบอะไร

ที่เส้นหยวนพูดเมื่อครูนี้นี้มิใช่ข้ออ้างเพื่อจะจากไปเสียทั้งหมด มองเห็นหลี่ชิวหยวนเลิกงานกลับมาเร็วเพียงนี้ คิดว่าวันนี้หลี่ชิวหยวนก็คงกลับมาเร็วเช่นกัน นางจึงอยากกลับไปพบหลี่ชิวหยวนเสียเดี๋ยวนี้จริงๆ

เส้นหยวนกำลังจะเอ่ยปากบอกลาเซี่ยเจินเจินก็เห็นชิงเหอเดินตามหลังสาวใช้นางหนึ่งของเรือนฮู่ซุนเข้ามา

ครันมองเห็นเส้นหยวนชิงเหอก็รีบเอ่ยเรียก "ฮูหยิน" ก่อนจะยอบตัวคารวะหลี่ชิวหยวนและเซี่ยเจินเจิน แล้วเอ่ยเรียกว่า "คุณชายรอง ฮูหยินรอง"

จากนั้นชิงเหอถึงกล่าวกับเส้นหยวน "ที่แท้ท่านก็มาอยู่ที่นี้เอง เมื่อครูนายท่านกลับมาแล้ว เห็นท่านไม่อยู่ในเรือนก็ออกตามหาท่านไปทั่วเลย เจ้าคะ! กระทั่งตัวบ่าวเองก็เป็นนายท่านใช้ให้ออกมาหาท่านเช่นกัน"

เส้นหยวนได้ยินแล้วก็ทำท่าจะรีบกลับไปทันที แต่ทันใดนั้นเองก็มองเห็นเงาร่างสูงใหญ่อาจเดินเข้าประตูเรือนมาพอดี

ครันมองเห็นเส้นหยวนอยู่ในนี้ หลี่ชิวหยวนก็ก้าวปราดเข้ามากุมมือนางไว้อย่างเป็นธรรมชาติ ยิ้มพลางกล่าวกับนาง "เมื่อครู่ข้าเที่ยวตามหาเจ้าอยู่เป็นนานก็หาไม่พบ ที่แท้เจ้ามาอยู่ที่นี้เอง"

ดูเหมือนว่ายามนี้ในสายตาเขามีเพียงเส้นหยวนคนเดียว คนอื่นๆ เขาล้วนไม่แยแส

ถูกหลี่ชิวหยวนมือต่อหน้าคนมากเพียงนี้ เส้นหยวนก็รู้สึกขัดเขิน

อยู่บ้าง นางจึงตื่นเบาๆ เงยหน้าถลิ่งตาใส่เขา ก่อนกระซิบว่า "ที่นี่มีคน
อยู่ตั้งมาก พวกเขาจะมองอย่างไร รีบปล່อยมือเร็วเข้า"

หลีชีวเหยามองสองแก้มแดงเรื่อของนางพลางยิ้มน้อยๆ แต่กลับ
มิได้ปล່อยมือ

เส้นหยวนจนปัญญา ได้แต่ปล່อยให้หลีชีวเหยากุมมือต่อไป
ในขณะที่ใบหน้ากลับแดงยิ่งกว่าเดิม นางหลุบตาลงอย่างเอียงอาย
อยู่บ้าง

เซี่ยเจินเจินมองอยู่ข้างๆ รู้สึกอิจฉาอย่างยิ่งที่คนทั้งสองรักใคร่กัน
ถึงเพียงนี้ คิดดูเถอะว่าหลีชีวหยวนเคยทำดีกับตนต่อหน้าผู้อื่นอย่าง
ปราศจากการหลบเลี่ยงเช่นนี้เสียทีใด แม้แต่ลับหลังเขาก็ไม่เคยทำ
เช่นกัน

ทว่าภายนอกเซี่ยเจินเจินยังคงยอบตัวคารวะหลีชีวเหยาอย่าง
นอบน้อม เอยเรียกว่า "พี่ใหญ่" ก่อนจะยิ้มพลางกล่าวกับเขาว่า "เมื่อครู
พี่สะใภ้คิดว่าท่านอาจจะกลับมาแล้วก็รีบร้อนจะกลับไปพบท่าน
คิดไม่ถึงว่าท่านกลับตามมาหาถึงที่นี่เสียก่อน"

หลีชีวเหยาได้ยินแล้วยิ้มจะดีใจ มองเส้นหยวนด้วยแวต้ายิ้ม
ปราดหนึ่ง รู้สึกว่าเซี่ยเจินเจินถือเป็นคนรู้กาลเทศะ ท่าทางที่มีต่อนาง
จึงอบอุ่นขึ้นกว่าที่ผ่านมาน้อย

จากนั้นเซี่ยเจินเจินก็หันหน้าไปเรียกหลีชีวหยวน "ท่านพี่ พี่ใหญ่
มาแล้ว ท่านมาพบเสียหน่อยเถอะ"

ตอนนี้เซี่ยเจินเจินเข้าใจแล้วว่าหลีชีวหยวนมีนิสัยคร่ำครึ คิดว่า
คงไปได้ไม่ไกลในเส้นทางขุนนาง วันหน้ามิเคล็ดยังต้องให้หลีชีวเหยา

ช่วยเกี่ยวหนูน ดั่งนั้นนางจึงหวังให้หลิขิวหยวนสามารถมีความสัมพันธ์อันดีกับหลิขิวเหยาได้ นี่ก็คือสาเหตุว่าเหตุใดจู่ๆ นางถึงกระตือรือร้นต่อเส้นหยวนมาก

ยามนี้สายตาของหลิขิวหยวนกำลังมองมือที่จับกุมกันอยู่ของหลิขิวเหยากับเส้นหยวน รวมถึงเส้นหยวนที่ยืนอยู่ข้างหลิขิวเหยาด้วย ท่าทางเอียงอาย

ไฉนที่เซี่ยเจินเจินพูด หลิขิวหยวนก็ขมวดคิ้วอย่างรำคาญอยู่บ้าง แต่สุดท้ายยังคงเดินลงบันไดมายืนเบื้องหน้าหลิขิวเหยา เอ่ยเรียกอย่างเย็นชาเสรีจก็ไม่มีอย่างอื่นจะพูดอีก "พี่ใหญ่"

หลิขิวเหยาเองก็เพียงตอบรับในลำคออย่างเย็นชา จากนั้นก็พยักหน้าให้เซี่ยเจินเจิน แล้วกุมมือเส้นหยวนหมุนตัวเดินออกนอกประตูเรือนไป

มองดูเงาหลังของเส้นหยวนกับหลิขิวเหยา เซี่ยเจินเจินก็พูดขึ้นอย่างทอดถอนใจ "พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ช่างรักใคร่กันดีโดยแท้! พอพี่สะใภ้คิดว่าพี่ใหญ่อาจกลับมาแล้วก็รีบจะกลับไปพบเขาทันที พี่ใหญ่เองกลับมาเห็นพี่สะใภ้ไม่อยู่ในเรือนก็รีบตามหานางไปทั่วเช่นกัน พวกเขาสองคนแต่งงานกันมาสามเดือนกว่าแล้ว แต่ยังคงเหมือนห่างกันไม่ได้ แม้แต่เสี้ยวเวลาอยู่เลย"

หลิขิวหยวนได้ยินคำพูดของเซี่ยเจินเจิน ในใจก็รู้สึกไม่สบายยิ่ง สิ้นน้ำเยียบเย็นลงทันใด

"เมื่อครู่เหตุใดเจ้าต้องเรียกข้ามาพบพี่ใหญ่ด้วย" เสียงของหลิขิวหยวนฟังดูเยียบเย็นเช่นกัน "อีกทั้งท่าทีที่เจ้ามีต่อเขาเมื่อครู่นี้ เจ้าคิดเอาใจเขา? ประจบเขา?"

เสียเงินเงินได้ยืมหนี้ชีวิตหยวนพุดเช่นนี้ก็อดจะอึ้งงันไปไม่ได้ ครั้นรู้สึกตัวนางก็รู้สึกผาดเผื่อนในใจและรู้สึกไม่เป็นธรรม

เมื่อก่อนนางก็เป็นคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวเช่นกัน วันๆ รู้จักแต่ อ่านหนังสือ ท่องกลอน แต่ตอนนี้นางแต่งงานเป็นภรรยาคนแล้ว อีกทั้งสามียังเป็นคนเช่นนี้ด้วย นางยังจะทำได้ได้อีกเล่า ไม่ว่าจะอย่างไรชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป

ด้วยเหตุนี้เสียเงินเงินจึงมองหนี้ชีวิตหยวนพุดน้ำตาคลอ "ข้าจะทำอะไรได้ ท่านไม่คิดบ้างแล้วว่าตอนนี้ฝ่าบาทมีพระราชโอรสเพียงสองพระองค์ แม่องค์ชายใหญ่จะทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแล้ว แต่พี่ใหญ่เป็นแม่ทัพใหญ่ที่คุมกำลังทหารจำนวนมากอยู่ในพระทัยฝ่าบาทก็ต้องหวั่นเกรงเขาเช่นกัน ถึงภายนอกขุนนางใหญ่ในราชสำนักจะลั่นดูถูกขุนนางนี้ แต่อันที่จริงมีผู้ใดบ้างไม่เกรงกลัวพี่ใหญ่ ส่วนหนี้ชู้เพียงนั้น ข้าเห็นว่าก็มีพระทัยทะเยอทะยานเช่นกัน นางทรงพยายามผูกมัดพี่ใหญ่เข้าเป็นพวกอยู่ตลอด ใครจะไปรู้ว่าสถานการณ์ในวันหน้าจะเป็นเช่นไร"

เสียเงินเงินชะงักเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่ออีกว่า "มีหน้าข้า เนื่องจากเรื่องคราวก่อนที่ท่านลงนามร่วมกับขุนนางใหญ่คนอื่นในฎีกากราบขอลงขอให้แต่งตั้งองค์ชายใหญ่เป็นรัชทายาท ทำให้หนี้ชู้เพียงทรงมีอคติต่อท่านแล้ว หากทำยที่สุดองค์ชายรองทรงได้สืบทอดพระราชบัลลังก์ ตัวท่านจะเป็นเช่นไรเล่า อย่างไรก็ตามก็ต้องสานสัมพันธ์กับพี่ใหญ่และพี่สะใภ้ให้ดี ข้ารู้ว่าท่านสูงส่งบริสุทธิ ไม่เต็มใจจะทำเรื่องพรรคนี้นั้น เช่นนั้นข้าก็จะขอทำเอง แต่นี่ท่านกลับยังมาต่อว่าข้าเช่นนี้อีก!"

เชี่ยเงินเงินร้องไห้พลางพูดอีกว่า "ถ้าแค่ท่านมีความสามารถได้อย่างพี่ใหญ่ สามารถดูแลจัดการเรื่องทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ไม่ต้องให้ข้ามาคอยนั่งเป็นห่วง ข้ามีหรือจะต้องทำเช่นนี้ ท่านดูอย่างพี่สะใภ้สิ ตอนนี้นางไม่ต้องยุ่งวุ่นวายกับอะไรทั้งสิ้น ทุกวันแค่รับการพะเน้าพะนอจากพี่ใหญ่อย่างสบายใจ..."

ยังพูดไม่ทันจบหลี่ชิวหยวนก็พลันตวาดตัดบท "เงียบ!"

ยามนี้สีหน้าเขามีได้เฉยชาเช่นที่ผ่านมาแล้ว กลับเปลี่ยนเป็นหน้าดำคร่ำเคร่ง แม้แต่เส้นเลือดบนลำคอก็ยังผุดขึ้นมา

เชี่ยเงินเงินคิดอย่างเยาะหยันตัวเองอยู่บ้างว่าที่แท้เขาก็มีช่วงเวลาที่ไม่เฉยชากับนางเช่นกัน! ถึงแม้จะเป็นเพราะอารมณ์โมโห แต่นั่นก็ยิ่งดีกว่าท่าทางเย็นชาที่นางเห็นในทุกวัน

ท่าทางเย็นชาของหลี่ชิวหยวนเหมือนกับเป็นหยกเนื้อเย็นชิ้นหนึ่ง ทำให้เชี่ยเงินเงินเกลียดชังเป็นที่สุด

ทว่าที่ที่สุดแล้วก็ยังคงรู้สึกเสียใจยิ่ง เชี่ยเงินเงินอดจะเปล่งเสียงร่ำไห้ ออกมาไม่ได้

ไม่มีสาวใช้ในลานเรือนคนใดกล้าก้าวเข้ามาใกล้เกลียดสักคน ล้วนแต่คุกเข่าลง

ระหว่งที่เชี่ยเงินเงินร้องไห้ น้ำตาอาบหน้า ก็เห็นหลี่ชิวหยวนสะบัดแขนเสื้ออย่างแรง ก่อนหมุนตัวเดินลึ่วออกประตูเรือนไป

ไม่รู้ว่าจะเขาจะไปที่ได้ เชี่ยเงินเงินคิดในใจ

นางรู้ว่าหลี่ชิวหยวนมีห้องหนังสืออยู่ที่เรือนส่วนหน้า นั่นเป็นสถานที่ที่เขาเอาไว้ใช้รับแขก ทว่าในเรือนอยู่ขณะนี้ก็มีห้องหนังสือของเขาอยู่

• เกิดในมออีกทีไม่ขอสามีกุณลี 5

ห้องหนึ่งเช่นกัน ปกติหนังสือที่เขาต้องการอ่านจะอยู่ในห้องหนังสือนี้ทั้งหมด ดังนั้นเขาจึงไปที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้าไม่บ่อยนัก

สองวันก่อนเขี่ยเงินเงินเฟ็งจะหาซื้ออ่างไล่ชูซึ่งไปอยู่ที่นั่น ด้วยคิดว่าไม่อยากเห็นอีกฝ่ายให้บาดเจ็บ แต่ตอนนี้ดีนัก นางกลับผลักหลิชีวหวนไปหาชูซึ่งเสียเอง

ชูซึ่งก็เป็นคนอ่อนโยนอ่อนหวาน ไม่เคยขึ้นเสียงกับหลิชีวหวนสักครั้ง ไม่ว่าเขาทำสิ่งใดนางล้วนสนับสนุน

คิดถึงตรงนี้เขี่ยเงินเงินก็อดจะยกมือปิดหน้าร้องไห้เสียใจหนักกว่าเดิมไม่ได้

182

อีกด้านหนึ่งหลังหลิขิวเหยากุมมือเส้นหยวนเดินออกมาจากรีออน
ฮ่วยซุนแล้ว เขาก็เอ่ยถามนางว่า "โฉนเจ้าถึงมาที่นี่"

รีออนฮ่วยซุนเป็นรีออนของหลิขิวหยวนกับเซี่ยเจินเจิน

ครวก่อนขณะหลิขิวเหยามองเห็นหลิขิวหยวนกับเส้นหยวนที่รีออน
ไม่เอวีน ในใจก็นึกสงสัยอยู่บ้างแล้ว รู้สึกอยู่ตลอดวาระหว่างคนทั้งสอง
หาได้แค่เคยพบหน้ากันในบ้านเส้นลั่วแต่อย่างเดียวไม่

ยามนี้ยังมาเห็นเส้นหยวนอยู่ในรีออนฮ่วยซุนอีก และเมื่อครู่หลิขิวหยวน
ก็อยู่ด้วย

เส้นหยวนรู้ว่าหลิขิวเหยาเป็นคนขี้ระแวง เกรงว่าเขาจะเกิด
กลางแคลงใจขึ้นมาจึงรีบอธิบายว่า "ก่อนหน้านี้ข้าอยู่ในรีออนแล้ว
รู้สึกอึดอัด จึงพาโฉนเว่ยไปเดินเล่นในสวน แล้วบังเอิญเจอกับน้องสะใภ้
เข้าพอดี นางบอกว่าไม่กี่วันก่อนเพิ่งปักภาพเสร็จ จึงชวนข้ามาดู เดิมที

ข้าไม่ยอมยกมา แต่นางก็จะชวนข้ามาให้ได้ ข้าจึงได้แต่ตามมา หลังคุยกับนางได้ครู่หนึ่ง นางบอกว่าจะทำขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุยให้ข้ากิน ตอนนั้นเองก็เห็นน้องรองเลิงานกลับมา ข้าคิดว่าท่านอาจจะกลับมาแล้วเช่นกัน จึงรีบจะกลับไปเรือนจึงหยวนเพื่อพบท่าน คิดไม่ถึงว่าท่านจะมาหาข้าเสียก่อน"

พูดถึงตรงนี้เส้นหยวนก็กระเซ้าขึ้นยิ้มๆ "ต้องโทษท่าน มิเช่นนั้นป่านนี้ข้าก็คงได้กินขนมแป้งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุยที่น้องสะใภ้ทำแล้ว!"

หลี่ซิวเหยาได้ยินเส้นหยวนพูดเช่นนั้น ความกลางแคลงใจเมื่อครู่ก่อนก็สลายหายไป จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดครบรอบหกสิบปีของอิงกั๋วกง ตอนเย็นจะจัดงานเลี้ยง ข้ายังเชิญคณะละครและนักแสดงปาหี่มาด้วย ตอนประชุมขุนนางในตอนเช้าเขาได้กราบทูลขอให้ฝ่าบาททรงเลื่อนเวลาเลิกงานในวันนี้ให้เร็วขึ้น ด้วยอยากจะเชิญบรรดาขุนนางไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนเขา ฝ่าบาททรงอนุญาตแล้ว ดังนั้นวันนี้กรมกองต่างๆ จึงเลิกงานตั้งแต่กลางยามเว่ย"

เส้นหยวนจึงถามว่า "แล้วไฉนท่านถึงไม่ไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอิงกั๋วกงเล่า"

ตอนนี้หลี่ซิวเหยาเป็นแม่ทัพใหญ่ ไม่มีทางที่อิงกั๋วกงจะไม่เชิญเขา แต่เส้นหยวนก็จำได้ว่าชาติก่อนอิงกั๋วกงดูเหมือนจะยืนอยู่ฝ่ายองค์ชายใหญ่ ต่อมาจึงถูกหลี่ซิวเหยาจัดการด้วย

หลี่ซิวเหยามองนางด้วยสายตาเป็นอันยิ้ม "ไปอยู่กับคนพวกนั้นมีอะไรน่าสนใจกัน กลับมาอยู่กับเจ้าดีกว่า"

มีหน้าซ้ำหลิซิวเหยาเองก็รู้ว่าแม่ผิวเผินอิงกั๋วกงจะเชิญเขาไปร่วมงานเลี้ยง แต่ก็ทำเชิญด้วยความจริงใจไม่

อิงกั๋วกงถือตัวว่าเป็นขุนนางมาสองรัชศก บรรพบุรุษยังเคยเป็นผู้ช่วยที่ติดตามปฐมกษัตริย์ จึงไม่เห็นหลิซิวเหยาอยู่ในสายตา อีกทั้งอิงกั๋วกงก็สนับสนุนองค์ชายใหญ่ ผู้ที่ไปร่วมงานเลี้ยงคราวนี้ก็เป็นขุนนางที่ยืนอยู่ฝ่ายองค์ชายใหญ่เป็นส่วนมาก หลิซิวเหยาไม่ยากไปคบค้าสมาคมกับคนเหล่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้นในใจหลิซิวเหยาก็คิดถึงเส้นหยวนจริงๆ ดังนั้นจึงบอกปิดอย่างเกรงอกเกรงใจสองสามคำ แล้วสั่งให้ฉีหิมิงส่งของขวัญไปแทน ส่วนตนเองก็กลับมาก่อน

เส้นหยวนได้ยินแล้วก็แค้นแดง ในใจนึกยินดียิ่ง

นางมองหลิซิวเหยาด้วยรอยยิ้มนุ่มนวลพลางกล่าวเสียงเบา "ท่านเหนื่อยมาค่อนข้างแล้ว ในเมื่อกลับมาแล้วก็พักผ่อนให้เต็มที่สิ โยต้องออกมาเที่ยวตามหาข้าด้วยตนเอง ข้ารู้ว่าท่านกลับมาแล้ว ไม่นานย่อมต้องกลับไป"

"ข้าอยากเห็นเจ้าเร็วขึ้น" เสียงของหลิซิวเหยาเจือแววขบขัน สายตาที่มองนางก็เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

เส้นหยวนได้ยินดังนั้นก็ยิ้มปากยิ้มน้อยๆ สองแค้นแดงเรื่องดังามเกินบรรยาย

หลิซิวเหยารู้สึกเพียงในใจราวกับถูกชนนกดผ่านทั้งคันทั้งอ่อนระทวย และก็ดีใจอย่างที่สุด เขาสามารถรู้สึกได้ชัดเจนยิ่งว่าเส้นหยวนมีท่าที่ต่อเขาต่างไปจากที่ผ่านมาแล้ว

ที่ผ่านมาเวลานางอยู่ต่อหน้าเขาจะมีท่าที่นิ่งเฉย ไม่เคยมีเวลาที่เอียงอวยเช่นนั้น ดั่งนั้นยามนี้ในใจนางจะต้องมีเขาแล้วแน่นอน

หल्लीชิวเหยากระซิบมืออ่อนนุ่มบอบบางของเส้นหยวนเบาๆ อย่างอดใจไม่อยู่ พุดกับนางยิ้มๆ ว่า "ไป พวกเรากลับไปบอกให้พี่จางทำขนมแบ่งกระจับผสมน้ำตาลดอกกุยให้เจ้ากัน"

เขายังไม่ลืมว่าเมื่อครูนี่เส้นหยวนต่อว่าเขาที่ทำให้นางอดกินขนมที่เซี่ยเจินเจินทำ

เส้นหยวนได้ยืมแล้วรอยยิ้มตรงมุมปากก็ยังกดลึกกว่าเดิม นางยังคงปล่อยให้เขาจับมือตนเองเดินไปข้างหน้าอย่างน่ารักกว่าง่ายยิ่ง

หลังหल्लीชิวหยวนเดินออกจากประตูเรือนอยู่ขุนมากก็ได้ไปไหนไกลแต่มายืนเฝ้าลอยอยู่ใต้ต้นหลิวที่หน้าประตูเป็นครู่ใหญ่ จากนั้นถึงสี่บเท้าเดินไปห้องหนังสือของตนเองที่เรือนส่วนหน้า

ครั้นเดินเข้ามาในห้องหนังสือหल्लीชิวหยวนก็มองเห็นชู่ซิงกำลังใช้ผ้าเช็ดโต๊ะกับเก้าอี้

ชู่ซิงเองก็คิดไม่ถึงว่าหल्लीชิวหยวนจะมาในเวลานี้ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขากะทันหันนางจึงมีสีหน้าตกตะลึงทันใด

จากนั้นนางก็รีบทิ้งผ้าในมือลง ก้าวมาหา ก่อนเอ่ยเรียกอย่างตั้งใจทั้งดีใจ "นายท่าน"

หल्लीชิวหยวนพยักหน้าให้ชู่ซิงโดยไม่ได้พูดอะไร เขาเดินตรงไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักกลมทางด้านข้าง แล้วหันหน้ามองดอกเหมยที่นอกหน้าต่างอย่างใจลอย

ซุซิงเห็นแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่เดินออกไปอย่างเบามือเบาเท้า เรียกให้สาวใช้ไปยกน้ำมาให้นางล้างมือ จากนั้นนางก็ไปซิงซาและใช้ ถาดน้ำชาลงรักใบเล็กยกด้วยขาม่าให้หลี่ชิวหยวนด้วยตนเอง

ขณะซุซิงยกถาดเข้ามาก็เห็นหลี่ชิวหยวนนั่งมองไปที่นอกหน้าต่าง อย่างใจลอยอยู่ แม้แต่ท่าทางก็ยังไม่เปลี่ยนไปสักนิด

ไม่รู้ว่่านายท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่ ที่ผ่านมาซ้ำไม่เคยเห็นเขามีท่าทาง เช่นนี้มาก่อนเลย...

ซุซิงคิดในใจเช่นนี้ แต่ยังคงไม่กล้ารบกวนหลี่ชิวหยวน หลังวาง ถ้วยชาลงบนโต๊ะเล็กด้านข้างมือเขาแล้ว นางก็ถอยไปยืนมือแนบลำตัว กลั้นหายใจอยู่ด้านข้าง

หลี่ชิวหยวนดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นเรื่องทั้งหมดนี้ เขาเอาแต่ มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอยโดยตลอด ซุซิงจึงยืนเงิบๆ อยู่ ด้านข้างตามไปด้วย

ราวปลายยามเซ็นหลี่ชิวหยวนถึงได้สติกลับมาในที่สุด เขาหันหน้าไป ยกมือหยิบถ้วยชาบนโต๊ะเล็กขึ้นมาดื่ม

เห็นดังนั้นซุซิงก็รีบส่งเสียงห้าม "นายท่าน ชาถ้วยนี้เย็นแล้ว ให้ไป ไปเปลี่ยนชาร้อนๆ มาให้ใหม่จะเจ้าคะ"

พูดพลางนางก็ยื่นมือจะหยิบถ้วยชาในมือหลี่ชิวหยวนไป แต่กลับถูก ฝ่ายหลังเบี่ยงมือหลบ

หลี่ชิวหยวนไม่พูดอะไร เพียงเปิดฝาถ้วยออกแล้วก็ม้วนหน้าดื่มไป อีกหนึ่ง

น้ำชาเย็นซัดแล้ว รสขมปร่าแผ่มาจากปลายลิ้น ในใจเขาตอนนี้

ก็ขมขื่นอยู่เล็กน้อยเช่นกัน

"นายท่าน!" เขาได้ยืนชูซึ่งละล้าละลักพุดอยู่ข้างๆ "กระเพาะท่านไม่ดี
จะดื่มชาที่เย็นแล้วเช่นนี้ได้อย่างไรเจ้าคะ" สีหน้านางดูร้อนใจยิ่ง

หลี่ชิวหยวนเงยหน้ามองชูซึ่งปราดหนึ่ง จากนั้นก็เบนสายตาดอก
เพียงเอ่ยปากสั่งนางเนียนๆ "ฝนหมึก ข้าจะคัดอักษร"

การคัดอักษรสามารถทำให้คนใจสงบได้

ที่แล้วมาเวลาหลี่ชิวหยวนมีเรื่องรบกวนจิตใจก็จะคัดอักษร แค
ครู่เดียวก็สามารถทำให้ใจสงบนิ่งดูจืดจางน้ำได้

หากแต่วันนี้ไม่รู้เป็นอย่างไร หลี่ชิวหยวนยิ่งคัดกลับยิ่งรู้สึกอารมณ์
ร้อนรุ่ม ไม่นานบนพื้ก็มีกระดาษที่เขียนพลาดถูกโยนทิ้งไว้จำนวนมาก

สุดท้ายเขาก็หยุดคัด โยนพู่กันขนแพะในมือลง แล้วนั่งซุ่มกะทือ
บนเก้าอี้

หลี่ชิวหยวนคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าไฉนตอนนี้เส้นหยวนถึงรักใคร่
กับหลี่ชิวเหยาปานนั้น เมื่อก่อนนางมิใช่ชอบตน ตามตอแยะตนตลอด
หรือไร

ทว่ายามนี้นางถึงกับไม่แม้แต่จะมองหลี่ชิวหยวนเต็มๆ ตาแล้ว
ถึงจะฝันใจคุยกับเขาสองคำก็ยังมีท่าทางเย็นชาอย่างที่สุด คล้ายต้องการ
ผลักไล่เขาให้ออกห่างก็มีปาน

ตรงกันข้ามกับเวลาเส้นหยวนคุยกับหลี่ชิวเหยาโดยสิ้นเชิง ดวงตา
นางจะมีประกาย มุมปากก็มีรอยยิ้มไม่ว่าใครก็ล้วนมองออกได้ว่าตอนนี้
นางชอบหลี่ชิวเหยามาก

นึกถึงที่เมื่อครู่เส้นหยวนจับมือกับหลี่ชิวเหยา ยืนอยู่ข้างเขาด้วย

ท่าทางเฉื่อยฉวย บรรยากาศรอบตัวนางดูหวานซึ่ง หลีชีวหยวนก็ยิ่งรู้สึก
อารมณ์ร้อนกว่าเดิม

หลีชีวหยวนเองก็ไม่รู้ว่าใจตนเองถึงเป็นเช่นนี้ เมื่อก่อนยาม
มองเห็นเส้นหยวนในใจเขาจะรู้สึกกระอานางอย่างที่สุดแท้ๆ แสบอยากให้
ตนเองไม่เห็นนางได้เป็นดี

ต่อมาได้รู้ว่าเส้นหยวนหมั้นหมายกับหวังซิ่นรู่ยี่ชื่อจื่อของกวงผิงป้อ
หลีชีวหยวนยังรู้สึกโล่งใจเสียด้วยซ้ำ รู้สึกว่าพอเส้นหยวนแต่งงานแล้ว
ต่อไปนางก็จะไม่มาตามพิวพันตนเองอีก

เวลานั้นหลีชีวหยวนอยากให้เส้นหยวนรีบแต่งงานเร็วๆ ใจแทบขาด
ตอนนี้นางแต่งงานเข้าแล้วจริงๆ แต่คนที่แต่งงานด้วยกลับเป็นหลีชีวเหยา
...พี่ชายของเขา

ช่วงที่ผ่านมาหลีชีวหยวนก็ได้ยินผู้อื่นพูดอยู่เนืองๆ ถึงขั้นว่า
บางครั้งยังได้เห็นเองกับตาว่าระหว่างเส้นหยวนกับหลีชีวเหยารักใคร่กัน
ปานใด

ในใจหลีชีวหยวนรู้สึกโกรธซึ่งเส้นหยวนอยู่บ้าง
ยามนั้นนางมิใช่บอกว่าชอบเขา และยังบอกด้วยว่าบุรุษใต้หล้านี้
ไม่มีใครเทียบเขาได้แม้แต่คนเดียวหรือไร

ทว่าพริบตาเดียวนางถึงกับหันไปตีต่อหลีชีวเหยาปานนี้ และ
ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิงแล้ว เห็นได้ว่าวาจาในเวลานั้นของนาง
ล้วนใช้หลอกหลวงเขาเท่านั้น!

ครั้นถึงเวลาอาหารเย็นหลีชีวหยวนก็ยังคงไม่กลับไปเรือนฮู่ซุน

เสียเงินเงินคงโกรธจริงๆ แล้ว จึงมีได้ให้สาวใช้มาเชิญหลี่ชิวหยวน กลับไป กลายเป็นซูซิงต้องไปยกอาหารที่ครัวมาปรนนิบัติเขากินในห้องหนังสือ

พอหลี่ชิวหยวนกินเสร็จ ซูซิงก็เรียกสาวใช้นางหนึ่งเข้ามาเก็บถ้วยชาม

สาวใช้ที่เข้ามาสวมเสื้อก็ก๊สเสียวกรรม หน้าตาทำทางดูมีน้ำมีนวล อยู่หลายส่วน หลี่ชิวหยวนเงยหน้ามองนางปราดหนึ่ง คลับคล้ายจะจำได้ว่านางเหมือนจะชื่อเสี่ยวเฟิง

เดิมทีหลี่ชิวหยวนมิได้ใส่ใจสาวใช้นางนี้ แค่มองปราดเดียวก็เป็นอันจบ แต่สายตาเขากลับมองเห็นถุงหอมที่ห้อยอยู่ตรงเอวนาง สีหน้าพลันเปลี่ยนไปอยู่บ้างทันที

เวลานี้เสี่ยวเฟิงเก็บถ้วยชามบนโต๊ะลงกล่องอาหารเรียบร้อยแล้ว จึงยอบตัวคารวะหลี่ชิวหยวน ทำท่าจะถือกล่องอาหารออกจากห้องไป ทันใดนั้นก็พลันถูกหลี่ชิวหยวนเรียกเอาไว้ "เจ้าอย่าเพิ่งไป!"

เสี่ยวเฟิงรีบหยุดยืน เอ่ยถามอย่างเคารพนบนอบ "มีทราบว่ นายท่านมีงานใดจะสั่งหรือเจ้าคะ"

แม้นางจะเป็นสาวใช้ในห้องหนังสือนี้ อีกทั้งอยู่ที่นี้มาสองปีแล้ว แต่หลี่ชิวหยวนเป็นคนเย็นชา น้อยนักที่จะพูดกับผู้อื่นก่อน ไม่แน่ว่าจะรู้ชื่อของนาง ทว่าวันนี้เขากลับพูดกับนาง...

เสี่ยวเฟิงใจเต้นไม่เป็นลำดับขึ้นมา

จากนั้นก็ได้ยินหลี่ชิวหยวนถามนางว่า "ถุงหอมที่ห้อยอยู่ตรงเอวเจ้า ได้มาจากที่ใด" หากฟังดูดีๆ คล้ายจะได้ยินเสียงเขาสั่นเครือน้อยๆ

ซึ่งรู้สึกแปลกใจ นางปรนนิบัติรับใช้ข้างกายหลี่ชิวหยวนมาห้าปี เห็นเขามีท่าทางเรียบเฉยเสมอมา เดิมทีวันนี้ก็รู้สึกว่าเขาใจลอยมาตลอดบ่ายนั้นแปลกมากแล้ว ยามนี้เขายังถึงขั้นเสียงสั่นอีกด้วย

วันนี้นายท่านเป็นอะไรไปกันแน่

ด้วยเหตุนี้ซู่ชิงจึงมองไปที่ถุงหอมตรงเอวเสี่ยวเฟิง

เป็นถุงหอมผ้าต่วนสีน้ำเงินไพลิน ด้านบนปักลายไผ่เขียวสองสามล่ำ ภูเขาหินหนึ่งลูก และยังมีดอกกล้วยไม้อีกกอหนึ่ง เนื้อผ้าดีมาก ดูแล้วน่าจะเป็นผ้าต่วนหางโจว ทว่างานปักกลับไม่ได้เรื่อง ลวดลายที่ซู่ชิงปักออกมาหลังเรียนได้ครั้งปีก็ยิ่งดีกว่านี้

เวลานี้เสี่ยวเฟิงก็กำลังก้มหน้ามองถุงหอมนี้เช่นกัน ในโสตได้ยินเสียงของหลี่ชิวหยวนพลันแว้งร้อนและเครื่องเคียดขึ้นมา "เข้าไปเอาถุงหอมใบนี้มาจากที่ใดกันแน่ รีบบอกมา!"

เสี่ยวเฟิงซีกิ้วเป็นทุนเดิม พอได้ยินหลี่ชิวหยวนทำเสียงเครื่องเคียดเช่นนี้ก็ตกใจจนสองขาอ่อนยวบ เข้าทรุดลงกับพื้นทันที

"ระ...เรียนนายท่าน..." เสียงของเสี่ยวเฟิงสั่นเครือ ซ้ำยังเจือเสียงสะอื้น "ตะ...ถุงหอมใบนี้เดิมที่เป็นของเงินหลิวบัวชายข้างกายนายท่าน มีหนหนึ่งบัวช่วยปะชุนเสื้อผ้าให้เขา เขาจึงมอบถุงหอมใบนี้ให้บัวเป็นการขอบคุณ บัว...บัว..."

พูดถึงตรงนี้เสี่ยวเฟิงก็ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรต่อแล้ว นางไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดหลี่ชิวหยวนถึงถามเรื่องถุงหอมนี้กับนาง

หลี่ชิวหยวนม้มปากเบาๆ ไม่ได้พูดอะไร ทว่าสายตาดำลึบมองถุงหอมที่อยู่ตรงเอวเสี่ยวเฟิงโดยตลอด

183

หลี่ซิวหยวนจำได้ว่าถุงหอมใบนี้เป็นเส้นหยวนมอบให้เขา
เวลานั้นไม่รู้ว่าเป็นเส้นหยวนไปสืบเรื่องที่เขาชอบต้นไผ่ที่ดูสูงส่งบริสุทธิ์
มาได้อย่างไร ลู่ๆ วันหนึ่งขณะที่เขากลับมาจากสำนักการศึกษาหลวง
ก็ถูกนางมาฆวางทางไว้ ก่อนที่นางจะยึดถุงหอมใบนี้ใส่มือเขาทั้งใบหน้า
แดงกำ จากนั้นก็หมุนตัววิ่งหนีไป

เวลานั้นเขาใช้สองนิ้วคีบถุงหอมขึ้นมาดู เห็นว่าเป็นสีน้ำเงินไพลิน
ด้านบนปักลายไผ่เขียว ภูเขาหิน และดอกกล้วยไม้เอาไว้ ผ้าที่ใช้
มีคุณภาพดีอย่างที่สุด ทว่างานปักกลับดูไม่ได้เอาเสียเลย

เขาย่อมจะไม่รับสิ่งของที่เส้นหยวนมอบให้ มีหน้าซำยังเป็นของ
อย่างถุงหอมอีก นึกอยากจะทำตามไปคืนของให้นาง แต่นางก็หนีหายไป
ไม่เห็นเงาแล้ว

หลี่ซิวหยวนไม่มีทางตามไปคืนถุงหอมให้นางถึงสกุลเส้นแน่ไม่อาจ

ปล่อยให้ทุกคนลวงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นตามพัวพันเขา ดีไม่ดีจะยังบังคับให้เขาแต่งกับนางอีกด้วย

เวลานั้นหลี่ชิวหยวนจึงโยนถุงหอมใบนี้ให้เงินหลิวป่าวชายที่ตามอยู่ด้านหลังตนเอง สั่งให้เขาเอาไปทิ้งในที่ลับตาคน

คิดว่าเงินหลิวเห็นถุงหอมนี้ทำด้วยผ้าชั้นดี เสียหายที่จะโยนทิ้งจึงได้แอบเก็บเอาไว้เอง และต่อมาก็ได้มอบให้เสี่ยวเฟิง

พอได้เห็นถุงหอมใบนี้อีกครั้ง ในใจหลี่ชิวหยวนก็รู้สึกซบซ้อนยิ่งเขาคิดแล้วสุดท้ายยังคงยื่นมือไปทางเสี่ยวเฟิง "เอาถุงหอมให้ข้า"

ไต้ยิ่นเช่นนี้เสี่ยวเฟิงกับชู่ซิงต่างตระหนกตกใจยิ่ง

หากหลี่ชิวหยวนต้องการถุงหอม ไม่ว่าจะเป็นของคุณภาพดีเพียงใดก็สามารถหาได้ทั้งนั้น ไต้ยิ่นต้องเป็นถุงหอมใบนี้ด้วย

ชู่ซิงจึงเอ่ยขึ้นทันที "นายท่าน หากท่านต้องการถุงหอม วันพรุ่งนี้ป่าวจะทำให้ท่านเอง ถุงหอมใบนี้ไม่...ไม่เหมาะกับท่านจริงๆ เจ้าคะ"

หากถุงหอมที่งานปักเป็นเช่นนี้ระดับอยู่บนตัวหลี่ชิวหยวน คนนอกเห็นเข้าจะต้องหัวเราะเยาะแน่นอน

แต่หลี่ชิวหยวนประหนึ่งไม่ได้ยินอย่างไรอย่างนั้น เขาไม่มองชู่ซิงแม้แต่แวบเดียว สายตาเอาแต่จับจ้องที่ถุงหอมใบนั้นโดยตลอด ชำน้ำเสียงก็เริ่มจะเย็นเยียบขึ้นมา "เอาถุงหอมให้ข้า"

เสี่ยวเฟิงมีหรือจะกล้าไม่ให้ นางรีบปลดถุงหอมออกจากเอว จากนั้นก็ประคองยื่นไปเบื้องหน้าหลี่ชิวหยวนด้วยมืออันสั่นเทา

หลี่ชิวหยวนยื่นมือมาหยิบไป แม้ใบหน้าจะยังดูเย็นชาเหมือนที่แล้วมา แต่หากมองดูดีๆ ก็จะเห็นว่ามือเขากำลังสั่นเช่นกัน

หลังได้ถุงหอมไปหาลีชีวหยวนก็กำไว้ในมือแน่น รวากับกลัวว่า จะถูกใครแย่งไปก็มีปาน

เสี่ยวเฟิงลอบมองหาลีชีวหยวน เห็นคนตรงหน้ามีท่าทางเช่นนี้ ก็แทบจะทำให้คนนึกว่าเขาได้สมบัติสุดแสนล้ำค่าที่หายไปกลับคืนมา ทว่าก็แค่ถุงหอมใบหนึ่งเท่านั้น อีกทั้งงานปักยังแย้อย่างมาก

เสี่ยวเฟิงไม่กล้าอยู่ในห้องต่อแล้ว หลังลุกขึ้นจากพื้นได้ก็หยิบ ก่องอาหารหันหลังวิ่งออกไปทันที

เวลานี้ซู่ชิงเองก็ลอบมองหาลีชีวหยวนอยู่ตลอดเช่นกัน

เห็นเขามีท่าทางรักและทะนุถนอมถุงหอมใบนั้นอย่างที่สุด กำไว้ในมือแน่นไม่ปล่อย ทั้งยังมองดูมันอย่างใจลอยภายใต้แสงเทียนโดยไม่พูดไม่จา ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ซู่ชิงยอมของใจอย่างเลียงไม่ได้

มิใช่ของดีอะไรเสียหน่อย เป็นแค่ถุงหอมที่งานปักแย้ใบหนึ่ง...

มิหนำซ้ำจากที่เสี่ยวเฟิงบอกมาเมื่อครู่ นี่ยังเป็นของที่เงินหลิว มอบให้นางด้วย เห็นที่วันอื่นจะต้องหาตัวเงินหลิวมาถามเสียหน่อยแล้วว่า ถุงหอมนี้มีความเป็นมาอย่างไร

ขณะกำลังคิดเรื่องเหล่านี้ซู่ชิงก็พลันได้ยินสาวใช้มารายงานอยู่ ด้านนอก บอกว่า "แม่นางชิงอู่มาเจ้าคะ"

ซู่ชิงรีบหันหน้าไปมองก็เห็นชิงอู่เปิดม่านเดินเข้ามาแล้ว

ชิงอู่เป็นหัวหน้าสาวใช้ของเสี่ยเจินเจินที่ติดตามมาจากบ้านเดิม ทั้งยังได้รับความไว้วางใจจากเสี่ยเจินเจินเป็นอันมาก แม้ซู่ชิงจะเป็น สาวใช้คู่เดียวของหาลีชีวหยวนอย่างเปิดเผย แต่กล่าวกันถึงที่สุดแล้วก็

เป็นเพียงสาวใช้นางหนึ่ง มิหนำซ้ำยังไม่เป็นที่ชื่นชอบของเสียเงินเงิน
ยามนางเห็นชิงอุ้มมาจะต้องเกรงใจ

ด้วยเหตุนี้ชิงจึงรีบยิ้มพรางก้าวไปเอ่ยถาม "มีดเพียงนี้แล้ว ไฉน
แม่นางชิงอุ้มมาเยื่อนได้เล่า"

ชิงอุ้มไม่ได้เหลือบแลชิงโดยสิ้นเชิง เพียงยอบตัวคารวะหลีชีวหยวน
จากนั้นก็กล่าวอย่างเคารพนบ "นายท่าน ค่าแล้ว สุหยินให้ข่าว
มาเชิญท่านกลับไปเจ้าคะ"

นี่คือเสียเงินเงินเป็นฝ่ายมางอนง้อแล้ว

ชิงได้ยินแล้วในใจก็ปลิ้นเต็นกระตุก หากยังคงมิได้ส่งเสียง เพียง
เงยหน้ามองหลีชีวหยวน ว่ามือที่อยู่ในแขนเสื้อนั้นกำแน่น

ในมือหลีชีวหยวนยังกำถุงหอมใบนั้นไว้แน่น เขามิได้เงยหน้าขึ้นมา
เพียงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า "คืนนี้ข้าไม่กลับไป"

สีหน้าชิงอุ้มแข็งค้าง คิดแล้วนางก็ยังคงเอ่ยว่า "นายท่าน สุหยิน
กำลังรอท่านกลับไปปะเจ้าคะ..."

ยังพูดไม่ทันจบตาก็ได้ยินเสียงของหลีชีวหยวนดังขึ้น "ออกไป"

ชิงอุ้มอดดูสีหน้าเอ็นชานของเขาแล้วก็ได้แต่ยอบตัวคารวะ ก่อน
หันหลังเดินจากไป

ครั้นชิงอุ้มจากไป ภายในห้องก็เริ่มเงียบลงอีกครั้ง

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินชิงอุ้มถามขึ้นเสียงนุ่ม "นายท่าน คืนนี้ท่านจะ
นอนในห้องหนังสือนี้หรือไม่เจ้าคะ บ่าวจะปูที่นอนให้ท่านเดี๋ยวนี"

หลีชีวหยวนไม่ได้เอ่ยตอบ เพียงแค่พยักหน้า

ชิงเห็นเขาพยักหน้าก็เผยสีหน้าดีใจ รีบหันไปหยิบผ้าขนวมที่มี

เตรียมพร้อมไว้ในตัวเสื้อผ้าออกมาปูลงบนเตียงลงรักหลังเล็ก ๆ ในห้องข้างฝั่งตะวันตก

กลางวันวันนี้ท้องฟ้าปลอดโปร่งและแดดดียิ่ง ชูชิงจึงขนผ้าห่มในตัวเสื้อผ้าออกมาตากแดด ยามนั้นนางยังคิดในใจว่าไม่แน่วันใดหลิชีวหยวนจะมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้ แล้วอาจนอนค้างที่นี่ก็เป็นได้

ทว่าต่อมาชูชิงกลับยืมเยาะตนเอง รู้สึกว่านางช่างคิดเข้าข้างตนเองโดยแท้ แต่ไรมาหลิชีวหยวนมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้าบ่อยครั้งนัก และยังไม่เคยนอนค้างที่นี่ แม้แต่ผ้าห่มที่เตรียมไว้เหล่านี้ก็ไม่รู้ว่าวางอยู่ในตู้มานานเท่าไรแล้ว

กระนั้นขณะที่ชูชิงก้มตัวปูที่นอน มุมปากนางก็งยักขึ้นมาอย่างอดไม่ไหว ใจเริ่มเต้นตึกตักไม่เป็นลำดับ

จะว่าไปแล้ว แม้ชูชิงจะเป็นสาวใช้อุ้มเตียงของหลิชีวหยวน แต่ก็มิแค่ตัวนางที่รู้ว่าระหว่างห้าปีมานี้หลิชีวหยวนเคยแตะต้องนางเพียงครั้งเดียว

อีกทั้งไม่กี่วันก่อนนางยังถูกเซี่ยเจินเงินหาเหตุไล่ให้มาอยู่ที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้ ชูชิงยังนึกว่าชาตินี้คงไม่มีทางได้อยู่ใกล้หลิชีวหยวนแล้วเสียอีก

ทว่าสวรรค์เมตตา วันนี้อีกฝ่ายถึงกับมาที่ห้องหนังสือในเรือนส่วนหน้านี้แล้ว มิหนำซ้ำยังบอกว่าจะค้างคืนที่นี่ด้วย

ครั้นปูเตียงเสร็จเรียบร้อยชูชิงก็ไปที่ห้องข้างฝั่งตะวันออกเพื่อเชิญหลิชีวหยวนมานอน

หลี่ชิวหยวนลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนเดินเข้ามาในห้องข้างฝั่งตะวันตก มือยังคงกำถุงหอมใบนั้นไว้อยู่ เขาหยุดยืนที่หน้าเตียง ปล่อยให้ชูชิง ถอดชุดตัวนอกออกให้ตนเอง

แม้หลี่ชิวหยวนจะผอมแต่ก็ตัวสูง ชูชิงยืนอยู่เบื้องหน้าเขาก็สูงเพียงระดับอกเขาเท่านั้น

ขณะยกมือแก้สายผูกเสื้อให้หลี่ชิวหยวน หัวใจของชูชิงก็เต้นเร็วขึ้น กว่าเดิม แม้แต่ใบหน้าก็เริ่มร้อนผ่าว

หลังจากนำเสื้อตัวนอกของหลี่ชิวหยวนไปพาดไว้บนราวแขวนเสื้อสีแดงชาดที่ด้านข้างเสร็จ ชูชิงกลับมาอีกครั้งก็เห็นเขาสวมเพียงชุดนอน สีเขียวคราม เลิกผ้าห่มขึ้นเตียงไปแล้ว และกำลังนั่งพิงราวเตียงอยู่

บนโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเล็กที่ด้านข้างมีเชิงเทียนแปดเหลี่ยมลายคราม เขียนลายดอกเสาวรสวางอยู่อันหนึ่ง ด้านบนมีแสงเทียนสีส้มอุ่นจุกอยู่ มันส่องกระทบบนร่างหลี่ชิวหยวน ทำให้เขาดูหล่อเหลาบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเดิม ถึงยามนี้เขาจะกำลังขมวดคิ้วก็ไม่อาจทำลายความสง่างามพื้นฐานของเขา

ชูชิงยืนนิ่งอยู่ข้างเตียง ยังคงมองหลี่ชิวหยวนด้วยสายตาเปี่ยมรัก ละมุน

หลี่ชิวหยวนไม่ได้เอ่ยปากบอกให้ชูชิงอยู่ต่อ นางยอมไม่สะดวก จะเอ่ยปากพูดตรงๆ หากแต่นางก็ไม่เต็มใจจะหันหลังเดินออกไปทั้งๆ อย่างนี้

ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเห็นหลี่ชิวหยวนเงยหน้าขึ้นมา ครั้นมองเห็นชูชิง ยังก็นิ่งอยู่ข้างเตียงไม่จากไปที่ใด เขาก็มีสีหน้าประหลาดใจ คล้ายแปลกใจว่า เหตุใดนางถึงยังอยู่

ทว่ามองเห็นชูซิงมีสีหน้าเอียงอาย ทั้งยังก้มหน้าดิ่งสายรัดเสื้อของตนเองเล่น หลี่ซิวหยวนมีหรือจะไม่เข้าใจเจตนาของนาง

เพียงแต่หลี่ซิวหยวนไม่ได้ฝึกฝนในเรื่องนั้นแม้แต่น้อย

ในห้าปีที่ชูซิงปรนนิบัติรับใช้เขามา มีหนหนึ่งทีสหายชวนเขาไปกินอาหารที่หอสุรา เนื่องจากปฏิเสธไม่ได้จริงๆ เขาถึงได้ดื่มสุราไปหลายจอก คิดไม่ถึงว่าจะเมามาย

ขณะกลับมาก็ได้ชูซิงรับใช้ เขาเองก็ไมรู้ใจจนถึงได้ทำเรื่องเช่นนั้นกับนางอย่างเลอะเลือน ทว่าต่อจากนั้นเมื่อเขามีสติเต็มทีก็ไม่เคยแตะต้องชูซิงอีกแม้แต่ครั้งเดียว

กระทั่งกับเสียเงินเงินที่เป็นภรรยาถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของเขาเอง จำนวนครั้งที่ทำเรื่องเช่นนั้นก็มีจำกัดยิ่ง คล้ายว่ากระตุ้นอารมณ์ใดๆ ไม่ขึ้นก็มีปาน

ด้วยเหตุนี้หลี่ซิวหยวนจึงกล่าวกับชูซิง "ตอนกลางคืนข้าไม่ต้องให้ใครมารับใช้ เจ้าออกไปพักผ่อนเถอะ!"

ชูซิงได้ยินแล้ว ในดวงตาก็อดปรากฏแววมืดหวังออกมาไม่ได้ ทว่านางก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงเม้มปากกอบตัวคารวะหลี่ซิวหยวนเป่าเทียนในห้องให้ดับ ก่อนหันหลังเดินออกจากห้องไป

หลี่ซิวหยวนจึงหลับตานอนเช่นกัน

ระหว่างกำลังเคลิ้มหลับเขาคล้ายว่ามองเห็นเส้นหยวน นางยื่นแขนขวางทางไปของเขาไว้ แล้วหงนหน้าแยมยิ้มงามหยาดยิ้มให้กับเขา

เขายังคงทำสีหน้าเย็นชา ถามนางว่า 'ทำอะไร'

เส้นหยวนยิ้มกว้างยิ่ง ก่อนจะตอบอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย

'หลี่ชิวหยวน ข้าชอบท่าน! ท่านก็ชอบข้าด้วยได้หรือไม่'

เขามองรอยยิ้มงามเพริศพรั่งและฟังวาจาที่ไม่สำรวมเลยสักนิด ของนางไม่รู้เหตุใดในใจไม่เพียงไม่รำคาญและไม่สะอิดสะเอียน กลับยังรู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นด้วย

จากนั้นเขาก็กุมเมือนางไว้ จูงนางเดินไปในตรอกเล็กกลับตาคคนที่ด้านข้าง สองมือประคองใบหน้านาง ก้มศีรษะลงจุมพิตริมฝีปากนางอย่างแนบสนิท...

หลี่ชิวหยวนสะท้านเฮือก เขาพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา หัวใจในอกกำลังเต้นตุบๆ ไม่เป็นจังหวะ จากนั้นเขาก็รู้สึกออดสูและตระหนกตกใจยิ่งยวด

เมื่อครู่เขาถึงกับฝันถึงเส้นหยวน มีหน้าซ้ำในฝันเขายังทำเรื่องเช่นนั้นกับนาง ทำทางไม่ได้เย็นชาเหมือนที่เขาเป็นในยามปกติสักนิด กลับดูตื่นและดูเด็ดเดี่ยว

หลี่ชิวหยวนเงยไป จากนั้นเขาก็ดึงมือขวาที่วางอยู่ในผ้าห่มออกมา ตรงหน้า แฝ่มือออก ในนั้นมีถุงหอมสีน้ำเงินไพลินใบก่อนหน้านี้อยู่

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่...

หลี่ชิวหยวนพลันรู้สึกสับสนวุ่นวายใจ ทว่าในฝันเมื่อครู่นี้ขณะเขากระทำเรื่องสนิทแนบแน่นกับเส้นหยวน ในใจเขากลับเปรมปรีดีและอิมเอมอย่างที่สุด ซึ่งที่แล้วมาเขาไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

เขาคลับคล้ายจะเข้าใจแล้วว่าเป็นเรื่องอะไร หากแต่เขาไม่เข้าใจว่าตนเองปล่อยให้เรื่องราวกลายเป็นเช่นในยามนี้ได้อย่างไร

ที่ผ่านมามาก่อนที่เส้นหยวนชอบข้า ในใจข้าก็รู้สึกระอานาง แต่บัดนี้นางเป็นพี่สะใภ้ของข้าแล้ว มีหน้าซ้ำนางก็ดูไม่แสบซ้ำแม้แต่น้อย

• เกิดในมออีกที่ไม่ขอสมาชิกกลุ่มที่ 5

ซ้ำกลับเริ่ม...

คิดถึงตรงนี้แหละที่ชีวิตหวานก็กำถุงหอมในมือแน่น รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว
ที่อกปานถูกศรนับหมื่นแทงหัวใจ
ทว่าข้ายังจะทำอันใดได้อีกเล่า เขาหลับตาลงด้วยความทุกข์ทรมาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6563->